

“ η Αραβική Άνοιξη ”

η
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
στις **ΠΥΛΕΣ**
της
ΕΥΡΩΠΗΣ

σελ. 8-9

Σε τρίμηνη δοκιμασία έχει εισέλθει η κυβέρνηση Παπανδρέου μετά την απόφαση της συνόδου κορυφής της Ε.Ε. (24-25 Μαρτίου) να... μην αποφασίσει τελικά “λύση-πακέτο” για το χρέος των χωρών-μελών της.

Εκτός από τη “λύση-πακέτο” δεν επικυρώθηκε και η απόφαση της ευρωπαϊκής έκτακτης συνόδου της 11ης Μαρτίου για την Ελλάδα. Η επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής του δανείου της τρόικας, η μείωση του επιτοκίου δανεισμού αλλιά και η αγορά των κρατικών ομολόγων από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης μετατίθενται για τον Ιούνιο του 2011.

Τα αίτια γι’ αυτήν την επιζήμια -για τη σταθεροποίηση του ελληνικού καπιταλισμού- εξέλιξη, δεν είναι μόνο ελληνικά, αλλιά, κυρίως, διεθνή:

- ★ η ανάπτυξη της καπιταλιστικής κρίσης (που ήδη οδήγησε στην ντε φάκτο χρεοκοπία των τραπεζών της Ιρλανδίας και στην... κρατικοποίηση 6 εξ αυτών, την υποβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας της Πορτογαλίας και φυσικά της Ελλάδας): αλλιά και οι επιπτώσεις της κρίσης στην πολιτική, που οδήγησαν στην εκλογική συντριβή των Χριστιανοδημοκρατών στη Βάδεν-Βυρτεμβέργη, του Σαρκοζύ στις τοπικές εκλογές, στην παραίτηση της κυβέρνησης Σόκράτες στην Πορτογαλία αλλιά και στην απεργιακή έκρηξη στη Μ. Βρετανία.
- ★ η αποσταθεροποίηση στη βόρεια Αφρική και Μ. Ανατολή με την επανάσταση, την αντεπανάσταση και την ιμπεριαλιστική πολεμική επέμβαση στη Λιβύη, όπου και η Ελλάδα έχει το δικό της μερίδιο.

Η πολιτική αμφισβήτηση ή και ανατροπή των καπιταλιστικών ηγεσιών έχει δραματικές οικονομικές συνέπειες καθώς η **γερμανική κυβέρνηση θα σκληρύνει τους όρους που θέτει για τη σύ-**



Μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα μέτρων

Εξάμηνο... παθών, πολύχρονη σταύρωση



σταση του Μηχανισμού Στήριξης χωρών με “μη βιώσιμο χρέος”.

Και αυτό γιατί από τη μεριά αυξάνεται ο αριθμός των χωρών-μελών που μπαίνουν στη λίστα των προς “διάσωση”, άρα και οι απαιτήσεις εγγυήσεων, και από την άλλη η εκτίναξη του πληθωρισμού (λόγω της ανόδου της τιμής του πετρελαίου), αναμένεται να ανεβάσει τα ευρωπαϊκά επιτόκια δανεισμού, “παγώνοντας” κάθε τραπεζική και ευρύτερα οικονομική δραστηριότητα στις χώρες της Ε.Ε.

Σε πλήρες διέξοδο η κυβέρνηση

Και οι δύο συνιστώσες αναβολής της παρουσιαζόμενης από την κυβέρνηση Παπανδρέου ως “σωτήριας” απόφασης της Ε.Ε. παίζουν πολύ αρνητικό ρόλο για το συνολικό σχεδιασμό της.

★ Χωρίς ένα σαφές και έγκαιρα καθορισμένο ευρωπαϊκό πλαίσιο διαχείρισης της κρίσης χρέους δυσκολεύει εξαιρετικά ο σαφής και έγκαιρος καθορισμός του “μεσοπρόθεσμου στρατηγικού πλαισίου”, δηλαδή των μέτρων που πρέπει να ληφθούν για να μειωθεί το έλλειμμα και το χρέος

μέχρι το 2015. Ενώ οι νέοι πιστωτικοί όροι αναχρηματοδότησης του ελληνικού χρέους θα καθοριστούν στη σύνοδο του Ιουνίου, η κυβέρνηση μαζί με την τρόικα πρέπει να καθορίσουν τους νέους δημοσιονομικούς όρους στο διάστημα Απριλίου-αρχών Μαΐου.

★ Στο μεταξύ η απόκλιση έως 1% από το στόχο του ελλείμματος για το 2010 (10% αντί 9,4%) και πιθανόν μια αντίστοιχου εύρους απόκλιση κι από τον στόχο του 2011 (πάνω από 7,5%) επιδεινώνουν την κατάσταση.

★ Οι αποκλίσεις σημαίνουν πως η κυβέρνηση πρέπει να αυξήσει τουλάχιστον κατά 5 δισ. ευρώ τα μέτρα που πρέπει να λάβει για να πετύχει τους δημοσιονομικούς στόχους για το 2011. Τα μέτρα αυτά πιθανόν να αγγίξουν τα 20 δισ. ευρώ και θα προέλθουν από μεταφορά μέρους εκείνων που θα αποφασισθούν το αμέσως επόμενο διάστημα για την τριετία 2012-14. Η αρχή έχει γίνει με την εφαρμογή του ενιαίου μισθολογίου στο δημόσιο με περικοπές έως 4,8 δισ. ευρώ και ακοίλου-

θούν περικοπές στα κοινωνικά επιδόματα (1,2-2,4 δισ. ευρώ), στον ευρύτερο δημόσιο τομέα (συγκωνεύσεις-καταργήσεις οργανισμών, σχολείων, νοσοκομείων) και συντάξεων.

Μ’ αλλια λόγια, η κυβέρνηση πρέπει:

α) να λάβει επιπρόσθετα μέτρα το 2011 για να συγκεντρώσει διπλάσιο ποσό από όσο είχε υπολογίσει (20 δισ. ευρώ αντί 9,1 δισ. ευρώ) που θα προέλθει κατά τα 3/4 από περικοπές δαπανών.

β) να πετύχει το δημοσιονομικό στόχο ενός έτους μόνο σε ένα εξάμηνο, δηλαδή μεταξύ Μαΐου-Δεκεμβρίου 2011, μιας και ήδη καταγράφεται τεράστια καθυστέρηση στην ψήφιση των μέτρων-κλειδιά για τον προϋπολογισμό.

γ) να αρχίσει να εφαρμόζει ένα τόσο σκληρό πρόγραμμα, με το φόβο μιας όχι και τόσο θετικής για τον ελληνικό καπιταλισμό τελικής απόφασης από την τακτική σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. στα μέσα του προσεχούς - γεγονός που θα σήμαινε αυτόματα νέα, πολύ αγριότερα μέτρα.

Ιδιωτικοποιήσεις: Το ξεπούλημα επιταχύνει τη χρεοκοπία

Κρίσιμο παράγοντα συνεπούς εκτέλεσης των επιταγών του Μνημονίου αποτελούν οι ιδιωτικοποιήσεις ύψους 50 δισ. ευρώ (2012-15). Τα 15 δισ. ευρώ πρέπει να προέλθουν μέχρι το 2013 και μάλιστα από τα “φιλέτα”,



ΚΕΡΑΤΕΑ

Η κρατική βία δεν κάμπει την αντίσταση

Ξεπέρασαν τις 111 μέρες αντίστασης στη βία και τρομοκρατία των ΜΑΤ και της αστυνομίας και οι κάτοικοι της Κερατέας δεν γονατίζουν.

Ίσως αυτή η ανυποχώρητη στάση του λαού της Κερατέας και των γύρω περιοχών έκανε τα ΜΑΤ να ασκήσουν όλη τους τη βαρβαρότητα, τα χαράματα της Πέμπτης 31 Μάρτη.

Συνέχεια στη σελίδα 3

όπως η ΔΕΗ, ο ΟΤΕ και την ΕΥΔΑΠ. Ωστόσο και σ’ αυτό το “μέτωπο” εμφανίζονται τεράστιες, αν όχι ανυπερβλήτες δυσκολίες. Ακόμα κι αν η κυβέρνηση καταφέρει να συντάξει μια ελκυστική για τους αγοραστές λίστα με ακίνητα και επιχειρήσεις, υπάρχουν βάσιμες προβλέψεις πως η τελική αποτίμησή τους θα είναι κάτω από το προσδοκώμενο ύψος. Από τη μια μεριά η κραυγαλέα ανάγκη της κυβέρνησης να πουλήσει και από την άλλη η συνεχιζόμενη ασφυξία στον πιστωτικό τομέα οδηγούν σε τιμές... κάτω του κόστους.

Μ’ αλλια λόγια, η κυβέρνηση βρίσκεται μπροστά σε ένα πολύ σοβαρό ενδεχόμενο κατάρρευσης του προγράμματος ιδιωτικοποιήσεων ή αλλιώς σε ένα γενικό και εξευτελιστικό ξεπούλημα.

Αυτό θα είχε τραγικές συνέπειες για το όλο πρόγραμμα αντιμεταρρυθμίσεων. Όλα τα χρήματα από τις ιδιωτικοποιήσεις πάνε για πληρωμή τόκων και χρεοφυσίων των δανείων της Ελλάδας. Κάθε απόκλιση από το στόχο αναχρηματοδότησης του χρέους με χρήματα από τις ιδιωτικοποιήσεων σημαίνει λήψη νέων μέτρων περικοπής άλλων δαπανών υπέρ... δανειστών της χώρας.

Μ’ αυτή την κυβέρνηση και μ’ αυτό το σύστημα δεν υπάρχει λύση. Για να ‘ρθει ανάσταση χρειάζεται επανάσταση.

Μνημονιακός τάφος για Υγεία και Παιδεία

Το ΕΣΥ καταρρέει Τα σχολεία κλείνουν

Όπως η απεργία στις 30 Μαρτίου να μην είχε το αναμενόμενο αποτέλεσμα. Όμως, η κοινή απεργία γιατρών, δασκάλων και καθηγητών, συνιστά μία απόπειρα ενοποίησης των αγώνων και του μετώπου πάλης των εργαζομένων, που αφήνει παρακαταθήκη για τους μελλοντικούς αγώνες.

Στην πορεία, 4 - 5 χιλιάδων πήραν μέρος και φοιτητές.

Την λειτουργική κατάρρευση του ΕΣΥ καταγγέλλουν οι νοσοκομειακοί γιατροί. Ταυτόχρονα απήργησαν σ' όλη τη χώρα, στις 29 και 30 Μαρτίου, οι γιατροί του ΙΚΑ και τα μέλη των ιατρικών συλλόγων Αθήνας και Πειραιά (ιδιώτες).

Οι γιατροί του ΙΚΑ ζητούν την ανανέωση των συμβάσεων όλων των γιατρών με σύμβαση έργου που απολύθηκαν και πρόσληψη των 1400 γιατρών.

Ζητούν και την ολοκλήρωση της διαδικασίας μονιμοποίησης των 1860 γιατρών και οδοντιάτρων που εργαζόνταν στο ΙΚΑ με εικοσαετία περίπου.

Βασικά αιτήματα των νοσοκομειακών γιατρών είναι να μη γίνουν περικοπές και συγχωνεύσεις στα δημόσια νοσοκομεία, αξιοπρεπείς αποδοχές για όλους τους εργαζόμενους και δωρεάν δημόσια περίθαλψη. Το πάγωμα των προσλήψεων γιατρών και νοσηλευτών, η δραστική μείωση των κονδυλίων για λειτουργικές δαπάνες των νοσοκομείων και οι ελλείψεις υλικού ζωτικής σημασίας, η αδυναμία πληρωμής των πρόσθετων εφημεριών και συνεπώς της πλήρους εφημεριακής κάλυψης πολλών κλινικών και

τμημάτων της επαρχίας έχουν οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια το ΕΣΥ σε λειτουργική κατάρρευση.

Επίσης η ΠΟΕΔΗΝ κήρυξε για τις 31 Μαρτίου 24ωρη απεργία στα νοσοκομεία της περιφέρειας και πεντάωρη στάση στα νοσοκομεία Αθήνας και Πειραιά.



ΔΕΝ ΦΕΥΓΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Τη Κυριακή 27 Μάρτη χιλιάδες οδηγοί που επέστρεφαν από το τριήμερο ξαναβρήκαν τα δρόμα όλης της Ελλάδας ανοικτά από τις Επιτροπές Αγώνα που από την ημέρα ψήφισης της «ν»τροπολογίας Ρέππα πύκνωσαν τις δράσεις τους εναντίον των ληστών των δρόμων.

Σε σχέση με την προηγούμενη κινητοποίηση ο ενθουσιασμός των διερχόμενων οδηγών ήταν πολύ μεγαλύτερος καθώς μετά το «σοκ» της ποινικοποίησης, ένα μεγάλο τμήμα των οδηγών επιστρέφει στον αγώνα ακολουθώ-

ντας τις ανανεωμένες οδηγίες διελεύσεως των διοδίων.

Αναμφίβολα όσοι συμμετέχουν στις τοπικές συνελεύσεις, βρίσκονται σε επικοινωνία με μέλη του κινήματος ή αποτελούν συγχωρητές των δημοσίων δρόμων δεν έχουν κάνει ούτε ένα βήμα πίσω. Μια ευρύτερη περιφέρεια του κινήματος επανέρχεται στον αγώνα με σταθερά βήματα.

Το πιο σημαντικό όμως γεγονός παραμένει ότι εξαπίας της οικονομικής κρίσης η μείωση των διελεύσεων αυτοκινήτων στις εθνικές οδούς αυξάνεται ταχύτερα πλέον από την άνοδο του κινή-

ματός μας κι αυτό συνδράμει τον αγώνα που διεξάγουμε 19 μήνες τώρα, ο οποίος αποκτά μεγαλύτερη μαχητικότητα, συμμετέχοντας ενεργητικά στον αγώνα της Κερατέας ενάντια στους ληστές της ζωής χιλιάδων κατοίκων.

Οι Επιτροπές Αγώνα πρέπει να εντατικοποιήσουν τις τοπικές συνελεύσεις και να λειτουργήσουν αποτελεσματικά, να προχωρήσουν και να αναπτύξουν την πολιτική συζήτηση που ήδη γίνεται μεταξύ χιλιάδων συναγωνιστών/στριών και να επεκτείνουν τον αδιάλλακτο και ασυμβίβαστο αγώνα σε όλα τα μέτωπα που συ-

Η ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΓΣΕΕ

★ ΑΠΟΛΥΕΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟ ★

Σε μια περίοδο γενικευμένης επίθεσης των οικονομικών και πολιτικών ελίτ στα εργασιακά και κοινωνικά μας δικαιώματα, μια μόλις εβδομάδα πριν από την σύνοδο κορυφής της ΕΕ για το Σύμφωνο ανταγωνιστικότητας, η ηγεσία της

ΓΣΕΕ ευθυγραμμίζεται πλήρως με την μνημονιακή πολιτική. Αντί να οργανώνει την εργατική αντίσταση απέναντι στην επέλαση της νεοφιλελεύθερης λαίλαπας προβαίνει σε στοχευμένες απολύσεις με στόχο την ολοκλήρωση της υποβάθμισης και της απαξίωσης του ερευνητικού της φορέα (ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ).

Στον καταθλιπτικό ορίζοντα που διαμορφώνεται για την εργατική τάξη της χώρας μας, αντιλήψεις και λογικές που μπορούν να σταθούν στον αντίποδα αυτής της εξέλιξης πρέπει να σιγήσουν. Δυστυχώς το έργο αυτό ανέλαβε στο μέτρο που της αναλογεί η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ. Αμέσως μετά την απομάκρυνση του επιστημονικού συμβούλου Γιώργου Ρωμανιά ανακοινώθηκε η εκδικητική και αντι-συνδικαλιστική απόλυση του Απόστολου Καψάλη.

Ο συγκεκριμένος εργαζόμενος, ερευνητής εργασιακών σχέσεων και μέλος της διοίκησης του σωματείου εργαζομένων στο ΙΝΕ, προφανώς προκαλεί επειδή προσπαθεί

να κάνει καλά την δουλειά για την οποία πληρώνεται με χρήματα των εργαζομένων αυτής της χώρας. [...]

Η Πρωτοβουλία αλληλεγγύης που έχει συγκροτηθεί ζητάει την ανάκληση της απόλυσης του συναδέλφου Καψάλη

ντρίβουν τη ζωή εκατομμυρίων εργαζομένων, νεολαίων, φτωχών αγροτών και επαγγελματιών.

Δεν θα φύγουμε εμείς από τους δρόμους: Θα φύγουν πρώτα οι ληστές εργολάβοι, βιομήχανοι και το πολιτικό τους προσωπικό και παίρνουμε τη τύχη της ζωής στα χέρια μας και οργανωνόμαστε.

Γι αυτό απορρίπτουμε πλήρως διαβουλεύσεις στα ευρωκοινοβούλια διαφόρων αυτόκλητων σωτήρων, το ευρωκοινοβούλιο των τραπεζιτών και του νεοφιλελευθερισμού.

Γιάννης Χατζηγιάννης
Επιτροπή Αγώνα Θεσσαλίας
Μέλος του Πανελλαδικού
Συντονιστικού
www.oxidiodia.gr

Περιβαλλοντική καταστροφή απ' το ΧΥΤΑ Ζακύνθου

Την Κυριακή 27 Μαρτίου διαπιστώθηκε ρύπανση εκτάσεως 500 τ.μ. στην θαλάσσια περιοχή "Βροντόνερο" στο Καλαμάκι Ζακύνθου εντός της προστατευόμενης περιοχής του θαλασσιού πάρκου, όπου βρίσκονται οι σημαντικότερες παραλίες ωτοκίας της θαλάσσιας χελώνας Caretta caretta στην Μεσόγειο. Τα τοξικά απόβλητα διαπιστώθηκε ότι προέρχονταν από τον κοντινό ΧΥΤΑ, από τον οποίο εκκύθησαν, και μέσω ενός χειμάρρου κατέληξαν στην θάλασσα. Ήδη ο πρόεδρος του Συνδέσμου Καθαριότητας οδηγήθηκε στην δικαιοσύνη, η οποία και "θα πάρει τον δρόμο της".

Όποιος βέβαια νομίζει ότι έτσι θα λυθεί το πρόβλημα, είναι βαθιά νυκτωμένος. Το ζήτημα είναι πολύ βαθύτερο από τις ευθύνες της τωρινής διοίκησης, ή και των προηγούμενων, παρ' ότι βέβαια ακόμα και με την ισχύουσα νομοθεσία ο ΧΥΤΑ Ζακύνθου ήπρεπε να είχε κλείσει προ επταετίας.



Δεκαπενθήμερο όργανο της Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ - Τροτσκιστές)

Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα και στα βιβλιοπωλεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις Εκδίδεται από την Ε.Μ.Ε. - ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ Αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία Αρχισυντάκτης Θ. Κουτσουμπός

Σελιδοποίηση - Μοντάζ Βιβλιοτεχνία Ο.Ε. Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Εξάρχεια Τηλ. 210 38.01.844

Εκτύπωση ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε. Ιερά Οδός 81, Αθήνα Διεύθυνση Εφημερίδας Καποδιστρίου 38, 10431 Αθήνα Τηλ. - Fax: 210 5241070 Ετήσια συνδρομή - Ενίσχυση Εσωτερικού: 45 € Ευρώπη: 60 € Υπόλ. Χώρες: 75 € Τσεκ - εμβάσματα στη διεύθυνση: «Νέα Προοπτική» Θ. Κουτσουμπός Καποδιστρίου 38 10431 Αθήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

στην επαναστατική μαρξιστική εφημερίδα που παλεύει!



- ★ ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
- ★ ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, τον πόλεμο
- ★ για το σοσιαλισμό και την εξουσία των εργατικών συμβουλίων
- ★ για την οργάνωση του επαναστατικού διεθνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης
- ★ για την επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς

Εξαγγελίες Διαμαντοπούλου

Το "νέο" παλιό Λύκειο

Στην... αυγή μιας νέας Οδυσσέας βρίσκονται οι μαθητές όλης της χώρας μετά τις εξαγγελίες της Υπ. Παιδείας για το Λύκειο:

- Ενισχύεται ο ρόλος των μαθημάτων "γενικής παιδείας"
- Θα μετρούν οι επιδόσεις των μαθητών και στην Α' Λυκείου για την εισαγωγή στα ΑΕΙ-ΤΕΙ
- Θα δημιουργηθεί προπαρασκευαστικό έτος στις σχολές,

Αυτές είναι οι σημαντικότερες αλλαγές που θέλει η κυβέρνηση να ισχύσουν από τον προσεχή Σεπτέμβριο για τους μαθητές που τότε θα μπου στο Λύκειο.

Στην πραγματικότητα, η κυβέρνηση θέλει να το... Ξανασκεφτούν, μιας και θα γίνει ο "βίος αβιώτος" γι' αυτούς από την ώρα που θα πατήσουν το πόδι τους στο τελευταίο σκαλοπάτι της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης:

Κρίσιμες για την εισαγωγή στο πανεπιστήμιο εξετάσεις από τον 1ο χρόνο του Λυκείου, γενικόλογες γνώσεις και ημι-εισαγωγή στο πανεπιστήμιο είναι όροι διωγμού των μαθητών από το Λύκειο, πριν καν μπει ή έστω λίγο αργότερα.

Σε συνθήκες δραματικής πτώσης του βιοτικού επιπέδου λόγω της χρεοκοπίας και του Μνημονίου, ποιος θα μπορεί να πληρώσει φροντιστήρια από

την Α' Λυκείου (πρακτικά από την Γ' Γυμνασίου), αλλά και μετά το Λύκειο, στο προπαρασκευαστικό έτος του πανεπιστημίου προκειμένου να μπου επιτέλους στη σχολή που πέρασαν;

Την ίδια στιγμή η ενίσχυση της "γενικής παιδείας" δεν είναι τίποτα άλλο παρά άνοιγμα της πόρτας για την πλήρη αλλαγή του προγράμματος σπουδών με ένταξη μαθημάτων που θα καθορίζονται από τις "τοπικές κοι-

ωνίες", δηλαδή τις νέες "καλλικρατικές" τοπικές κυβερνήσεις και επιχειρήσεις. Αυτοί οι φορείς θα συγχρηματοδοτούν πλέον τα σχολεία. Στόχος του Υπ. Παιδείας είναι να σπάει ο ενιαίος πανελλαδικός χαρακτήρας του προγράμματος σπουδών, με ένα τμήμα να παραμένει ενιαίο-πανελλαδικό και ένα άλλο να καθορίζεται "τοπικά".

Από την άλλη μεριά, από τη μεριά του πανεπιστημίου, η δημιουργία του προπαρασκευαστικού έτους σημαίνει τη σύσταση ενός νέου μηχανισμού "ξεσκαραρίσματος" και, άρα, αποκλεισμού των νέων από το πανεπιστήμιο. Συγχρόνως, με τα νέα μέτρα υπονομεύεται εντελώς ο μηχανισμός αδιάβλητων εισαγωγών στα πανεπιστήμια.

Δ.Κ.

• ΚΑΤΑΛΗΨΗ στο Δημαρχείο Αθήνας Νίκη στους συμβασιούχους του Δήμου

Με την κατάληψη του δημαρχείου Αθήνας στην πλατεία Κοτζιά (από την Δευτέρα 21/3) απάντησαν οι συμβασιούχοι του δήμου στην απόφαση του δημάρχου να τους πετάξει στο δρόμο, και να ανακυκλώσει την ανεργία προσλαμβάνοντας καινούργιους εργαζόμενους με συμβάσεις 8μηνες μέσω ΑΣΕΠ. Στους νυν εργαζόμενους, που εργάζονται αρκετά χρόνια, μερικοί και 8 χρόνια, καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς ανάγκες, δεν αναγνωρίζεται καμιά προϋπηρεσία.

Ανάλογο πρόβλημα με τους συμβασιούχους του δήμου Αθήνας έχουν 34.000 εργαζόμενοι σε όλους σχεδόν τους δήμους της χώρας.

→ Δίκη Σεϊσίδη ΕΚΑΜ ΜΕ ΟΠΛΟΠΟΛΥΒΟΛΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Από που γίνεται στη δίκη Σεϊσίδη δεν έγινε ποτέ επί δικτατορίας, ούτε στα έκτακτα δικαστήρια της μετεμφυλιοπολεμικής Ελλάδας.

Μέσα στη δικαστική αίθουσα οι άνδρες των ΕΚΑΜ φορούσαν κουκούλες και κρατούσαν οπλοπολυβόλα. Απ' έξω τα ΜΑΤ με ασπίδες και γκλοψ.

Στις εύλογες διαμαρτυρίες συγγενών, συνηγών και αλληλέγγυων οι αστυνομικοί απάντησαν με ξύλο. Συγγενείς, μάρτυρες υπεράσπισης και φίλοι του κατηγορούμενου τραυματίστηκαν και δυο κατέληξαν στο νοσοκομείο, ο ένας με ανοιγμένο κεφάλι, ο άλλος με τραύματα στο πρόσωπο.

Στο αίτημα της υπεράσπισης (Κ. Παπαδάκης) για «άμεση απομάκρυνση των ανδρών των ΕΚΑΜ προκειμένου να διασφαλιστεί μια δίκαιη δίκη», η πρόεδρος του δικαστηρίου δήλωσε ότι θα κάνει προσπάθειες για να διευθετηθεί το ζήτημα και διέκοψε τη δίκη για τις 12 Απριλίου.

Ο Σίμος Σεϊσίδης, 34 χρονών, είχε επικηρυχθεί για 600.000 ευρώ, τον Ιανουάριο του 2006, μετά τη ληστεία στο υποκατάστημα της Εθνικής Τρά-

πεζας στην οδό Σόλωνος. Συνελήφθη τον Μάιο του 2010, στον Κεραμεικό, όταν πυροβολήθηκε στο πόδι, από αστυνομικούς. Το πόδι του ακρωτηριάστηκε εξ αιτίας της άρνησης των αστυνομικών να τον μεταφέρουν έγκαιρα στο νοσοκομείο.

Στη δίκη αντιμετωπίζει κατηγορίες για επτά ληστείες για τις οποίες είχε κατηγορηθεί αρχικά ο Γ. Δημητράκης, ο οποίος όμως αθώωθηκε για τις έξι. Οι υπόλοιπες τώρα φορτώνονται στον Σεϊσίδη...

Άρης Σειρηνίδης

• Στις 11 Απριλίου συνεχίζεται η δίκη του Άρη Σειρηνίδη στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Αθηνών. Υπέρ του Άρη πανεπιστημιακοί κυκλοφόρησαν κείμενο με το οποίο ζητούν τη διεξαγωγή δίκης με «εφαρμογή του τεκμηρίου αθωότητας υπέρ του κατηγορουμένου». Η δίκη του Α. Σ. είναι η πρώτη με μοναδικό ενοχοποιητικό στοιχείο το DNA το οποίο βρέθηκε σε μια μάσκα στην οποία υπήρχε γενετικό υλικό και από άλλα άτομα.

Αυτό δεν λέγεται καταστολή. Λέγεται δολοφονική επίθεση.

Η τρομοκρατία της κυβέρνησης δεν πρόκειται να κάμψει το αγωνιστικό φρόνημα των κατοίκων. Αντίθετα, δυναμώνει το πείσμα για αντίσταση. Οι κάτοικοι της Κερατέας, του Γραμματικού και των γύρω περιοχών είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα ενάντια στην κυβέρνηση-υποχείριο των εργολάβων κατασκευής ΧΥΤΑ/Υ. Και χρειάζεται την αλληλεγγύη όλου του εργαζόμενου λαού.

Όχι στο σχολείο της αγοράς

Του Δημήτρη Πολυχρονιάδη*

Η φαλκίδευση και κατάργηση του Δημόσιου και Δωρεάν χαρακτήρα της Εκπαίδευσης (ή ότι είχε απομείνει από αυτόν) είναι μια γεγονός, μετά και από τις τελευταίες εξαγγελίες της κυβέρνησης των εντολοδόχων του Δ. Ν. Τ. - Ε. Ε. - Ε. Κ. Τ. σχετικά με τις συγχωνεύσεις - συνενώσεις - καταργήσεις σχολικών μονάδων σε όλη τη χώρα.

Συγκεκριμένα σχεδόν 2000 σχολικές μονάδες σε Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια εκπαίδευση συγχωνεύονται ή υποβιβάζονται με αποτέλεσμα τη μείωση των οργανικών θέσεων εκπαιδευτικών κατά 4.000 και την αύξηση της αναλογίας των παιδιών στις τάξεις, μέσω της δημιουργίας πληθωρικών τμημάτων που θα φτάνουν και θα ξεπερνούν τους 30 μαθητές.

Η μετάφραση των όρων του μνημονίου και στο χώρο της Δημόσιας Εκπαίδευσης ονομάζεται «εξορθολογισμός» και «συγχώνευση» με στόχο την περικοπή των κρατικών δαπανών για την Παιδεία για την εξυπηρέτηση του χρέους και των ξένων και ντόπιων δανειστών και εκμεταλλευτών των εργαζόμενων της χώρας. Παράλληλα ανοίγει διάπλατα ο δρόμος για την ιδιωτικοποίηση της Δημόσιας Εκπαίδευσης και την εκχώρησή της σε ιδιώτες «χορηγούς», αλλά και στην επιβολή ανταποδοτικών τελών για τη λειτουργία των σχολείων που θα επιβάλλουν οι Δήμοι και θα πληρώνουν οι γονείς, σύμφωνα και με τις επιταγές του νόμου για τη λειτουργία των Ο. Τ. Α. (Καλλικράτης) στη μετά Δ. Ν. Τ. και τρικά εποχή.

Στα πλαίσια αυτά και στο Δήμο Αμαρουσίου έχουμε συγχωνεύσεις (9^ο & 17^ο Δημ. Σχ. καθώς και 1^ο & 2^ο Ειδικά Δημοτικά Σχολεία Σικαριδείου) αλλά και υποβιβα-

σμούς (3^ο Δημ. Σχ. Αμαρουσίου) και καταργήσεις σχολικών μονάδων (12^ο Δημ. Σχ. Αμαρουσίου).

Η ολιγογρία που επέδειξε η Δημοτική Αρχή σχετικά με την κινητοποίηση που έπρεπε να γίνει από τους φορείς και τους κατοίκους της πόλης για την ανατροπή της απόφασης του ΥΠΔΒΜΘ για τις συγχωνεύσεις, επιχειρήθηκε να διασκεδαστεί με την υιοθέτηση μιας άνευρης και ουδέτερης απόφασης ψηφίσματος που έλαβε το Δ. Σ., μετά από εισήγηση του Δημάρχου Πατούλη ενάντια στις συγχωνεύσεις - καταργήσεις, οι οποίες πέρασαν και έγιναν αποδεκτές από τη Δημοτική αρχή συμφωνώντας ουσιαστικά με την ανάληψη κυβερνητική πολιτική στο χώρο της Παιδείας.

Όλα αυτά οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στην απογείωση των ταξικών φραγμών στη μόρφωση και στη δημιουργία ενός άλλου, πολύ διαφορετικού, τοπίου στο χώρο της Δημόσιας Εκπαίδευσης με στόχο τα παιδιά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, των μεταναστών και των κάθε λογής σύγχρονων «κολασμένων» του καπιταλισμού.

Οι πολιτικές αυτές δεν διορθώνονται, μοναχά ανατρέπονται από τους δικούς μας συντονισμένους πανεργατικούς - παλλαϊκούς αγώνες για ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ για όλους χωρίς αποκλεισμούς και ταξικούς φραγμούς.

Ας δουλέψουμε όλοι λοιπόν γι' αυτό!

* Ο Δημήτρης Πολυχρονιάδης είναι δάσκαλος - συνδικαλιστής της Δ. Ο. Ε. από το χώρο των Παραρτήσεων - Κινήσεων - Συμπειρώσεων Π. Ε. & Αιρετός και ανακλητός εκπρόσωπος της Αριστερής Ριζοσπαστικής Δημοτικής Κίνησης Αμαρουσίου ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ στο Δ. Σ. Αμαρουσίου.

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Επτά κάτοικοι φύλαγαν το μπλόκο του Λαυρίου, αρκετά χιλιόμετρα από την Κερατέα, όταν ομάδα ΜΑΤ, επέτθηκε με δολοφονικές διαθέσεις. Όσοι βρίσκονταν μέσα στην αυτοσχέδια ξύλινη παράγκα χτυπήθηκαν βάρβαρα. Αφού τους λιάνισαν στο ξύλο και τους έριξαν κάτω τραυματισμένους οι αστυνομικοί επιχείρησαν να βάλουν και φωτιά!

Μπροστά στο 2ο στάδιο χρεοκοπίας

Το πλήρες αυτό αδιέξοδο βρίσκεται πίσω από το "πρόβλημα συντονισμού" που παρουσιάζεται το τελευταίο δίμηνο στην κυβέρνηση.

Στην πραγματικότητα πρόκειται για πρόβλημα στρατηγικού προσανατολισμού και εν τέλει... επιβίωσης της ίδιας.

Το ΠΑΣΟΚ του Γιωργάκη Παπανδρέου ξεκίνησε από το "λεφτά υπάρχουν" (Εκλογές, Οκτώβριος 2009), για να τα πάρει -στη συνέχεια- από εκείνους που... δεν τα έχουν για χάρη της "διάσωσης της πατρίδας από τη χρεοκοπία" (Μνημόνιο, Μάιος 2010).

Σήμερα, η πατρίδα (τους) δεν "διασώθηκε", ξεπουλάει κάθε δημόσια περιουσία και ταυτόχρονα εξαθλιώνει την μεγάλη πλειοψηφία των κατοίκων της.

Η παρούσα κυβέρνηση είναι παντελώς αδύναμη να μεταλλαχθεί για τρίτη φορά μέσα σ' ένα χρόνο και αναλάβει τη διαχείριση της 2ης φάσης της χρεοκοπίας του ελληνικού

καπιταλισμού και του Κράτους του.

Αυτή προβλέπει αναδιάρθρωση του χρέους και νέα, πολύ μεγαλύτερη από εκείνη που προβλέπει το Μνημόνιο για το 2010-15, γιγάντια μεταφορά εισοδημάτων από το λαό στους τραπεζίτες. Μία όψη μόνο αυτής της διαδικασίας είναι το **νέο πακέτο ενίσχυσης υπό τη μορφή της εγγύησης του δημοσίου της τραπεζικής ρευστότητας ύψους 30 δισ. ευρώ** που ετοιμάζει να δώσει η κυβέρνηση στις ελληνικές τράπεζες. Συνολικά έχει δώσει στις τράπεζες εγγυήσεις 100 δισ. ευρώ από τον Οκτώβριο του 2010, ενώ έχει λάβει και ανακοινώσει μέτρα ύψους 56 δισ. ευρώ (2010-15). Η διαφορά είναι πως το νέο αυτό πακέτο έρχεται στην εξής συγκυρία: **Κατά το ΔΝΤ, ο Νο1 παράγοντας αποτυχίας του προγράμματος αντι-μεταρρυθμίσεων στην Ελλάδα είναι ένα τραπεζικό σοκ σαν συνέπεια μιας μη-επαρκούς απάντησης της Ε.Ε. στην κρίση χρέους**

των χωρών-μελών της. Κάτι τέτοιο θα εκτίναζε το δημόσιο χρέος στο 200% του ΑΕΠ και θα έκανε την "ελεγχόμενη" χρεοκοπία που προσαθούν να επιβάλλουν κυβέρνηση-Τρόικα να γίνει ... ανεξέλεγκτη.

Γι' αυτές τις εξελίξεις ετοιμάζονται οι κυρίαρχοι αστικοί κύκλοι, όταν μιλούν για "συγκυβέρνηση" ή "κυβέρνηση εθνικής ενότητας" ή "κυβέρνηση έκτακτης ανάγκης".

Γι' αυτές τις εξελίξεις πρέπει να ετοιμάζεται και η εργατική τάξη και η μαχόμενη πρωτοπορία της, διαμορφώνοντας τα δικά της "εργαλεία" αυτοργανωμένης δράσης, το δικό της πρόγραμμα για τη μοναδική έξοδο από την καπιταλιστική χρεοκοπία: την εργατική εξουσία, σοσιαλιστική επανάσταση, την μονομερή κατάργηση ολόκληρου του εξωτερικού χρέους και την ανατροπή του καπιταλισμού.

Κ.Α.

ΧΑΪΔΑΡΙ

Το Σάββατο 19 Μαρτίου στο Χαϊδάρι, ανοίχθηκε ένας χώρος που παρέμενε κλειστός και εστία μόλυνσης για τη γειτονιά, εδώ και πολλά χρόνια: το παλιό παπουτσάδικο.

Σε μια περίοδο που η πολιτεία είναι ανίκανη να διαχειριστεί τα δημόσια κτίρια και τους ελεύθερους χώρους, παίρνουμε την κατάσταση στα χέρια μας.

Ενάντια στο μοντέλο της απομόνωσης και της μιζέριας που μας επιβάλλουν, ας βγούμε από τα σπίτια μας να ξαναγνωριστούμε και να επαναπροσδιορίσουμε την καθημερινότητά μας.

Επεμβαίνουμε, καθαρίζουμε και αξιοποιούμε το εγκαταλελειμμένο Εργοστάσιο Παπουτσιών που αποτελεί εδώ και χρόνια εστία μόλυνσης και υποβάθμισης της γειτονιάς, δημιουργώντας χώρους έκφρασης, προβληματισμού και δράσης.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΧΩΡΟΣ ΑΝΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΟΣ



ΣΤΕΚΙ ΠΟΥΝΗΤΕΣ

ΠΡΟΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΟΥ

ΤΡΙΤΗ

«Για φάρμακα. Στον όροφο για φάρμακα. Μαζί με το νερό σας». Η υπηρεσία υπενθυμίζει το καθημερινό ραντεβού στην απάθεια. Ο υπάλληλος κρατάει ένα σωρό μικρούς φακέλους. Ο καθένας και με ένα όνομα. Και αν μπορείς να κατηγορήσεις τη διεύθυνση της φυλακής για ελλείψεις ακόμα και για τα πιο στοιχειώδη; δεν μπορείς να υποστηρίξεις το ίδιο και για τις δόσεις που πάντα έρχονται στην ώρα τους. Akineton, Hipnostedon, Largactil, Lexotanil, Seroquel, Effexor, Remeron... Και αν δεν είσαι ήσυχος, με 2 Aloberdin φυτοζωείς για μίνες. Χάπια που έξω χρειάζεσαι «κόκκινη συνταγή». Έτσι οι κρατούμενοι κοιμούνται, ενώ το υπουργείο παραμένει ήρεμο. Χρειάζεται φυλακισμένους κατεστραμμένους. Φοβάται όσους μπορούν να παραμένουν άνθρωποι. Είναι ικανοποιημένο όταν βλέπει τις ακτίνες ήσυχες, τον κόσμο να τσακώνεται για το ντόμινο, τον καθένα να κοπάζει την πάρτη του. Και όσους βγαίνουν στο προαύλιο να περπατάνε αργά και να έχουν σκυφτούς τους ώμους. Να πιστεύουν πως οι μέρες βγαίνουν, χωρίς να μπορούν να καταλάβουν ότι καταστρέφουν ολοκληρωτικά το μυαλό τους, το σώμα τους, ότι υπο γράφουν πρωί-βράδυ την καταδίκη τους.

Χρήστος Πολίτης ΚΡΑΥΓΗ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ

«Από την άποψη του φύλακα, το πλήθος αντι καθίσταται από μια πολλαπλότητα αριθμήσιμη και ελέγξιμη, από την άποψη των κρατουμένων από μια μοναξιά εγκάθετη και επιτηρούμενη». Στις φυλακές υψίστης ασφαλείας, που τυπικά ονομάζονται «Γενικά Καταστήματα Κράτησης: τύπου Γ'», συναντάς παντού μια οργανωμένη κατανομή» μια αναλυτική διεύθυνση των πάντων, κάθε επιφάνειας, κάθε αντικειμένου, κάθε ανθρώπου. Εδώ στα Γρεβενά κρατούνται γύρω στους 650 κρατούμενους, χωρισμένοι σε 10 μικρές πτέρυγες των 20 κελιών, με το δικό της προαύλιο η κάθε μία. Μια ολόκληρη πολιτεία με 10 μικρές αυτόνομες φυλακές. Οι κρατούμενοι κάθε μέρα και κάθε στιγμή πρέπει να βρίσκονται στη θέση τους. Στο κελί τους, στο επισκεπτήριο, τους δύο κοινόχρηστους χώρους, το προαύλιο, το γυμναστήριο. «Απαραίτητο είναι να εξουδετερώνονται οι συνέπειες των αμφίρροπων κατανομών, η ανεξέλεγκτη εξαφάνιση των ατόμων, οι άτακτες μετακινήσεις τους, η μη χρησιμοποιήσιμη και επικίνδυνη

συναδελφωσή τους: τακτική λοιπόν αντι-λιποταξίας, αντι-περιπλάνησης, αντι-συσπείρωσης». Οι υπάλληλοι στο ισόγειο κάθε πτέρυγας, πίσω από τζάμια που καθρεφτίζουν, επιθλέπουν τις κάμερες και καταγράφουν και την παραμικρή κίνηση. Ελέγχουν τα πάντα. Ανοίγουν και κλείνουν τις πόρτες, τα προαύλια, τα ενδιάμεσα κιγκλιδώματα. Η απόλυτη προσπάθεια καθυπόταξης όμως, η απόλυτη απομόνωση έχει να κάνει με τον τόπο που εφαρμόστηκαν τα αρχιτεκτονικά σχέδια και οι μελέτες των ψυχολόγων. Έχει να κάνει με τα ταξίδια που έκαναν οι πολιτικοί μηχανικοί στις πιο απομακρυσμένες περιοχές, στο απόλυτο πουθενά. Γιατί εδώ δε θα κοπάξεις άλλο χρώμα πέρα από το κίτρινο, το γαλάζιο και το γκρι. Μονάχα ένα κομμάτι ουρανού στο μέγεθος του προαυλίου. Γιατί εδώ δε θα ακούσεις κανέναν άλλο ήχο, πέρα από τους καθημερινούς θορύβους του εγκλεισμού.

ΠΕΜΠΤΗ

Τα σωφρονιστικά καταστήματα δεν αρκούνται στο να συγκεντρώνουν και να περιορίζουν όσους

κρίνονται άχρηστοι, ανεπιθύμητοι και επικίνδυνοι. Δεν αρκούνται στο να «εξουδετερώσουν» στη γλώσσα των εγκληματολόγων τον «πλεονάζοντα πληθυσμό». Ούτε μόνο στο να επιβεβαιώνουν τις κυρίαρχες αξίες τιμωρώντας κάθε πράξη και συμπεριφορά που αποκλίνει απ αυτές. Τα σωφρονιστικά καταστήματα αποτελούν ταυτόχρονα ένα μηχανισμό παραγωγής και αναπαραγωγής της ανέχειας, μια ιδιόμορφη βιομηχανική ζώνη που κατασκευάζει εξαρτημένους, φτωχούς και διαλυμένους πρώην κρατούμενους, οι οποίοι, ως επί το πλείστον, είτε θα επιστρέψουν λίγο αργότερα στις φυλακές, είτε θα συμβιβαστούν με τις πιο υποτιμημένες και άθλιες συνθήκες ζωής. Θα συνθηκολογήσουν και θα εσωτερικεύσουν την απαξίωσή τους. Γιατί ολόκληρη η διαδρομή όποιου βρίσκεται στο «χώρο νεοεισερχομένων» για τον πρώτο εξευτελιστικό έλεγχο αφήνει τα σημάδια της πάνω του. Θα ξεχαστεί από συγγενείς, θα χάσει φίλους, θα ξεμείνει από χρήματα. Θα ταπεινωθεί από θρασυδείλους, χαιρέκακους ή αδιάφορους υπαλλήλους, από τα πειθαρχικά και τις απορριπτικές απαντήσεις για τις άδειες. Θα κλο-

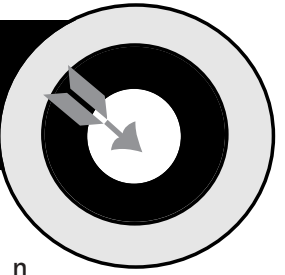
νιστεί η υγεία του. Και οι μεταγωγές θα σημαίνουν νεκρό χρόνο επισκεπτηρίων και μεροκάματων.

Εδώ για να επιβιώσουμε «να σκληρύνουμε πρέπει. Να θυμόμαστε μονάχα, ίσως και βαθιά, πολύ βαθιά, πολύ βαθιά και καλά συγκαλυμμένα, να θυμόμαστε πώς είναι να μην είσαι τόσο σκληρός, σα βράχος, σαν πέτρα. Όμως να δείχνουμε σκληροί και να το πιστεύουμε. Σε μια σφαίρα εξωπραγματική και μονάχα προσβάσιμη σε λίγους, τόσο λίγους, να αφηνόμαστε». Εδώ για να επιβιώσουμε πρέπει διαρκώς να αντιπαλεύουμε την ορατή και την αόρατη οροθέτηση της ύπαρξής μας. Τόσο την εξόφθαλμη βαρβαρότητα του εγκλεισμού, όσο και την περίφημη σωφρονιστική του δύναμη πάνω μας, που στοχεύει με πολλαπλούς τρόπους στην καθολική υποταγή μας. Εδώ για να επιβιώσουμε πρέπει να στήσουμε μικρές κομμούνες. Τόπους συνεύρεσης των μαχόμενων κρατουμένων. Για να μοιραστούν τις καθημερινές δυσκολίες διαβίωσης, να επικοινωνούμε ουσιαστικά, να στήσουμε κύκλους αυτομόρφωσης. να αγωνιστούμε.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ
ΕΦΟΔΟ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Χρήστος Πολίτης
Δ2, Κλειστή Φυλακή Γρεβενών
22 Ιανουαρίου 2011

ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΤΟΧΟΠΟΙΟΥΝ



Στελέχη του ΚΚΕ σιγοντάρουν

Σε βίντεο που προβλήθηκε από το φασιστο-κανάλι Τηλε-άστου, από την απεργιακή διαδήλωση της 23 του Φλεβάρη, εμφανίζεται ο σύντροφος Παύλος Αντωνόπουλος να διαδηλώνει εν μέσω δακρυγόνων. Με αφορμή αυτό το βίντεο, τον χαρακτηρίζουν ως «αρχηγό των κουκουλοφόρων» και αρχίζει μια εμετική επίθεση και στοχοποίηση από όλα τα φασιστικά μέσα, blogs και έντυπα, με χυδαιότητες και απειλές.

Ο σύντροφος Π. Αντωνόπουλος είναι για περίπου 30 χρόνια δραστήριο στέλεχος στο κίνημα των εκπαιδευτικών, νυν πρόεδρος της Ε' ΕΛΜΕ Αθήνας, στέλεχος του ΚΚΕ από το 1974-1990 και από τότε μέχρι σήμερα στέλεχος του ΝΑΡ και μέλος και υποψήφιος της Μαχόμενης ΑΡΙστερής ΔΑΦνης.

Λογικό είναι αμέσως μετά την επίθεση να βγουν ψηφίσματα συμπαράστασης από το κίνημα, ομόφωνο ψήφισμα από Γ.Σ της Ε' ΕΛΜΕ και με την ψήφο των μελών του ΠΑΜΕ, ψήφισμα του Δ.Σ της ΟΛΜΕ και αντίστοιχα ψηφίσματα από πολλούς ΕΛΜΕ από όλη την Ελλάδα. Το ίδιο περίπου ψήφισμα μπήκε και στην Γενική Συνέλευση της ΟΛΜΕ (συμμετέχουν οι πρόεδροι των ΕΛΜΕ της χώρας) μαζί με το βίντεο και εκεί ο εκπρόσωπος του ΠΑΜΕ αρχίζει να ρωτάει με ύφος ανακριτή αν συμμετείχε στην διαδήλωση και να ζητάει από τον σύντροφο, με ασφαλιστικό τρόπο, δήλωση αποκήρυξης και καταδίκης των «κουκουλοφόρων». Μετά την σθεναρή αντίδραση του συντρόφου προχωράει στο μπλοκάρισμα έκδοσης του ψηφίσματος θέτοντας θέμα απαρτίας! Η συνέχεια είναι ακόμα χειρότερη: το ΠΑΜΕ εκπαιδευτικών βγάζει ανακοίνωση όπου αναπαράγει με την ίδια γλώσσα που χρησιμοποιούν οι φασίστες τις ίδιες συκοφαντίες και κατηγορίες! Και αυτό το επαίσχυντο κείμενο, χωρίς ντροπή, το κυκλοφορούν σε διάφορους εργατικούς χώρους προβάλλοντας την νομιμότητα και την «υπευθυνότητα» του ΚΚΕ.

Παρακάτω παραθέτουμε εκτενές απόσπασμα από την απάντηση του συν. Π. Αντωνόπουλου.

**Προς πρώην συντρόφους μου
Για την αποκατάσταση
της αλήθειας**

Μετά την ανακοίνωση του ΠΑΜΕ που αναφέρεται στα γεγο-

νότα της Γενικής Συνέλευσης προέδρων της ΟΛΜΕ είμαι αναγκασμένος να διευκρινίσω κάποια πράγματα, όσα τουλάχιστον με αφορούν. Δυστυχώς για τον εκπρόσωπο του ΠΑΜΕ στο Δ.Σ της ΟΛΜΕ Αλέκο Αρβανιτίδη, συντάκτη κατά τα φαινόμενα και της ανακοίνωσης, τα γεγονότα στη Γ.Σ έχουν μαγνητοφωνηθεί και θα πρέπει να νιώθει ντροπή για τη στάση του και μέσα στη συνέλευση αλλιά και για την ψευδή μεταφορά των γεγονότων στους συντρόφους του που οδήγησαν στη σχετική ανακοίνωση.

Όσον αφορά το ψήφισμα το κατέθεσε η Ε' ΕΛΜΕ Αθήνας και ήταν ομόφωνη απόφαση της γενικής της συνέλευσης [...]

Ένα πρώτο ροιπόν ψέμα στην ανακοίνωση του ΠΑΜΕ, που γράφει:

"Έφερε ο ίδιος το θέμα στη Γ.Σ των Προέδρων ζητώντας «αλληλεγγύη και τον τερματισμό κάθε προσωπικής στοχοποίησης»."

Να προσθέσω εδώ ότι ήδη η ΟΛΜΕ είχε βγάλει ανακοίνωση επί του θέματος.

Όταν δε άρχισε η συζήτηση για την καταγγελία ο κ. Αρβανιτίδης πετάχτηκε και με ύφος ανακριτή είπε: "και τι ήθελες εσύ ανάμεσα στους κουκουλοφόρους;" και συνέχισε: "και τι συζητάγεσ επί δέκα λεπτά μαζί τους;" αποδεχόμενος πλήρως την επιχειρηματολογία των ακροδεξιών που αναπτύχθηκε στα blogs. Τέλος με καθαρά εισαγγελική στάση μου ζήτησε (σαν δεύτερος Πάγκαλος) να καταδικάσω τους κουκουλοφόρους και να τους χαρακτηρίσω σαν προβοκάτορες.

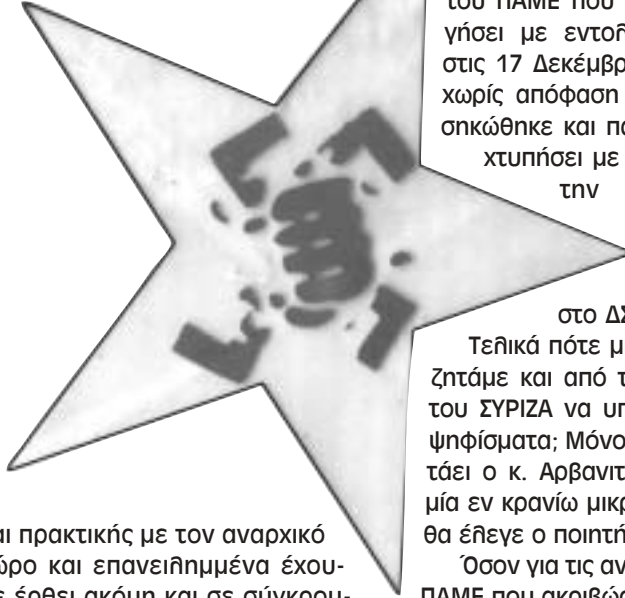
Στην ανακοίνωση δε του ΠΑΜΕ γράφει και επικριτικά:

"Κατά τη διάρκεια της συζήτησης ο ίδιος δεν διέψευσε το βίντεο, δήλωσε ότι το αποδέχεται."

Το «έγκλημα» μου ήταν δηλαδή ότι δεν διέψευσα ότι στο video ήμουν εγώ που προσπαθούσα να τους απωθήσω, πράγμα που είναι εμφανές για όποιον έχει δει το συγκεκριμένο video.

Από τα φοιτητικά μου χρόνια επί Χούντας εντάχθηκα στις γραμμές του ΚΚΕ και από τότε λειτουργώ ως κομμουνιστής μέχρι και σήμερα. Το 1990 αποχώρησα από το ΚΚΕ γιατί έκρινα ως προδοτική τη συμμετοχή του στην κυβέρνηση Τζανετάκη αλλιά και διαφωνώντας με την απόφαση του κόμματος για αλλαγή γραμμής σε σχέση με την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη συγκρότηση του Συνασπισμού. Συμμετείχα στην πρώτη οργανωτική Συνδιάσκεψη του ΝΑΡ και έκτοτε αγωνίζομαι από τις γραμμές του. Είναι γνωστό σε όποιον έχει έστω και απλή γνώση της πολιτικής

και της ιδεολογίας ότι ως κομμουνιστές δεν συμφωνούμε σε θεμελιώδη ζητήματα θεωρίας



και πρακτικής με τον αναρχικό χώρο και επανειλημμένα έχουμε έρθει ακόμη και σε σύγκρουση με διάφορες ομάδες του. Τη δε δράση των προβοκατόρων και των ασφαλιτών την έχουμε ζήσει πάρα πολλές φορές όσοι συμμετέχουμε στο κίνημα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα στη συγκέντρωση του περσινού Μάνοπου, όπως το ίδιο το ΚΚΕ κατήγγειλε, μέσα από τις γραμμές του βγήκαν άτομα και επιτέθηκαν στη Βουλή, δίνοντας το πρόσχημα να χτυπηθεί η τερμίσια διαδήλωση που ερχόταν μετά το ΠΑΜΕ, καθώς αυτό είχε αποσύρει τις δυνάμεις του στη Λεωφόρο Συγγρού!

Η δράση μου στο κίνημα για πάνω από 40 χρόνια είναι γνωστή, ιδιαίτερα στα μέλη και στελέχη του ΚΚΕ. Γιαυτό θεωρώ απόλυτα προβοκατόρικη τη στάση του συγκεκριμένου στελέχους του ΠΑΜΕ απέναντι στο πρόσωπό μου, και στη συνέλευση αλλιά και στη συγκεκριμένη ανακοίνωση που εξέδωσε.

Να σημειώσω μάλιστα ότι μπροστά στον "κίνδυνο" να εγκριθεί, ακόμη και από μέλη του ΠΑΜΕ η σχετική καταγγελία που κατατέθηκε, ο κ. Αρβανιτίδης προτίμησε, αφού είχε με τη στάση του και τις συνεχείς παρεμβάσεις του τρενάρει τη συνέλευση μέχρι της 12ης νυχτερινής, να θέσει θέμα απαρτίας και να διαλύσει τη συνέλευση Προέδρων.

Όσον αφορά σύμφωνα με την ανακοίνωση του ΠΑΜΕ το ότι:

"Αξιοσημείωτο είναι και το γεγονός ότι στήριξη για την έκδοση του εν λόγω ψηφίσματος -που τελικά δεν τέθηκε σε ψηφοφορία λόγω έλλειψης απαρτίας- έδωσαν και οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ στη Γ.Σ της ΟΛΜΕ."

Να θυμίσω στον κ. Αρβανιτίδη ότι στην ίδια συνέλευση, κατηγορώντας το ΣΥΡΙΖΑ ότι δεν στήριξε την έκκληση που είχε ο ίδιος κάνει στο Δ.Σ της ΟΛΜΕ για έκδοση

καταγγελίας ενάντια στη διοίκηση, που κάλεσε σε απολογία τους συναδέλφους του ΠΑΜΕ που είχαν απεργήσει με εντολή του ΚΚΕ στις 17 Δεκέμβρη του 2009 χωρίς απόφαση σωματίου, σηκώθηκε και παρά λίγο να χτυπήσει με το χέρι του την εκπρόσωπο των αγωνιστικών κινήσεων στο Δ.Σ της ΟΛΜΕ.

Τελικά τότε μπορούμε να ζητάμε και από τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ να υποστηρίξουν ψηφίσματα; Μόνο όταν το ζητάει ο κ. Αρβανιτίδης; Τρικυμία εν κρανίω μικρού ανδρός, θα έλεγε ο ποιητής μας.

Όσον για τις αναφορές του ΠΑΜΕ που ακριβώς τις ίδιες είχε κάνει ο κ. Αρβανιτίδης και στη γενική συνέλευση ότι:

"Τα γεγονότα δείχνουν ότι ο χώρος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμπορεύεται με το λεγόμενο «αντιεξουσιαστικό χώρο», θεωρεί την «κουκούλα» μέρος του κινήματος. Ο χώρος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (που απαρτίζεται από διάφορες γκρούπες, συχνά ετερόκλητες μεταξύ τους) εκθειάζει την κουκούλα, το δήθεν αυθόρμητο, το «ανεξάρτητο και ακαθοδήγητο κίνημα», ως το «νέο επαναστατικό υποκείμενο»."

Είναι εμφανές ότι πρόκειται για αυθαίρετες, προβοκατόρικες και απαράδεκτες για αριστερό και μάλιστα αυτοαποκαλούμενο ταξικό χώρο να επιτίθεται με τέτοιο χονδροειδή τρόπο σε έναν πολιτικό χώρο που στις τελευταίες εκλογές τον εμπιστεύτηκαν 100.000 εργαζόμενοι. Η μόνη εξήγηση είναι ότι έχουν θορυβηθεί από αυτή την αποδοχή, που απ' ότι φαίνεται αποκτά και ιδιαίτερη διεισδυτικότητα στις γραμμές τους, και αποφάσισαν να υψώσουν σινικά τείχη απέναντι στο ΝΑΡ και στις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Σύντροφοι

Όταν η ακροδεξιά στοχοποιεί έναν συνδικαλιστή δεν χωράνε μικροπολιτικές. Είμαι σίγουρος ότι κανένα μέλος του ΚΚΕ δεν θα συμφωνήσει σε πρακτικές που είναι άκρως επικίνδυνες. Στο παρελθόν ο στοχοποιημένος από την ακροδεξιά σύντροφος Κουσουρής παρά λίγο να χάσει τη ζωή του μετά από δολοφονική επίθεση που δέχτηκε από ακροδεξιούς απέναντι από τα δικαστήρια. Αν η πολιτική τύφλωση κάποιων εξαλλίων στελεχών του κινήματος μετατρέπεται σε πολιτική γραμμή, τα πράγματα οδηγούνται σε επικίνδυνες καταστάσεις.

Με απόλυτο σεβασμό στην ιστορία του ΚΚΕ,

**Παύλος Αντωνόπουλος
Πρόεδρος της Ε' ΕΛΜΕ Αθήνας**

ΥΓ.: Σίγουρα ο συντάκτης του κειμένου του ΠΑΜΕ θα βρισκόταν σε σύγχυση όταν το έγραφε. Κάπου στο κείμενο αναφέρει ότι "το ζήτημα δεν είναι προσωπικό". Φυσικά η στοχοποίηση από τους ακροδεξιούς είναι προσωπική και παίρνει γενικότερο χαρακτήρα μιας και αναφέρεται σε συνδικαλιστή και γίνεται λόγος της δράσης μου. Ξέχασαν λοιπόν να γράψουν στο κείμενο γιατί παρόλο αυτά αρνήθηκαν να ψηφίσουν την καταγγελία που ήταν απόφαση γενικής συνέλευσης και αντ' αυτού έθεσαν ως όρο την αποδοχή εκ μέρους του χώρου των παρεμβάσεων (που ως γνωστό δεν περιορίζεται στις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλιά περιλαμβάνει κι άλλους πολιτικούς σχηματισμούς και κυρίως ανένταχτους αγωνιστές) τις πολιτικές απόψεις του ΚΚΕ. Απέναντι στους ακροδεξιούς υπερασπίζονται μόνο τους "δικούς" τους;

Αφιέρωμα Καπιταλιστική Κρίση και Ελλάδα

**Μόλις κυκλοφόρησε
το νέο τεύχος της
Επαναστατικής
Μαρξιστικής
Επιθεώρησης**



ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ
ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑ

Μία γιγάντια διαδήλωση μισού εκατομμυρίου ανθρώπων πλημμύρισε το Λονδίνο, το Σάββατο 27 Μαρτίου, εκφράζοντας τις αγωνιστικές διαθέσεις της βρετανικής εργατικής τάξης να αποκρούσει τα νεο-θατσερικά μέτρα της κυβέρνησης συνασπισμού τόνιδων και φιλελεύθερων.

Ήταν η μεγαλύτερη διαδήλωση μετά τις αντιπολεμικές του 2003, όταν 2 εκατομμύρια είχαν συγκεντρωθεί, αλλά τότε ήταν κυρίως οι μουσουλμανικές κοινότητες που έδιναν τον τόνο. Τώρα ήταν το ταξικό, κοινωνικό ζήτημα στην πρώτη γραμμή, με τις εργατικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις να κυριαρχούν. Στη συντριπτική πλειοψηφία οι διαδηλωτές ήταν εργαζόμενοι, καθηγητές, δημόσιοι υπάλληλοι, συνταξιούχοι, φοιτητές, καλλιτέχνες, οικογένειες με τα παιδιά τους, μητέρες με τα καροτσάκια των μωρών. Για τα βρετανικά δεδομένα ο όγκος της πορείας ήταν πρωτοφανής, όσο και η σύνθεσή της.

Υπό το βάρος της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, που πλήττει σφοδρά τον απαρχαιωμένο βρετανικό καπιταλισμό, η κυβέρνηση Κάμερον επιχειρεί ένα ευρύτατο πρόγραμμα «δημοσιονομικής προ-

Γιγάντια διαδήλωση ενάντια στις περικοπές

Λονδίνο



σαρμογής» με στόχο τον μηδενισμό του ελλείμματος του προϋπολογισμού σε μια μόλις τετραετία.

Το πρόγραμμα προβλέπει περικοπές δημοσίων δαπανών κατά 100 δις ευρώ. Αρχής γενομένης από το περασμένο φθι-

νόπωρο, περιέκοψε τις δαπάνες για την παιδεία και επέβαλε δίδακτρα που φθάνουν σε αρκετές χιλιάδες στερλίνες. Το αποτέλεσμα τότε ήταν μεγάλες φοιτητικές διαδηλώσεις στη διάρκεια των οποίων κατελήφθησαν και καταστράφηκαν τα γραφεία του συντηρητικού κόμματος. Οι περικοπές αφορούν επίσης όλους τους τομείς, γεγονός που έχει ξεσηκώσει την οργή όλου του λαού.

Το TUC (Κογκρέσο Εργατι-

κών Συνδικάτων) προειδοποίησε ότι αυτή η κινητοποίηση είναι μόνο η αρχή και ο αγώνας θα συνεχιστεί μέχρις ότου αποτραπούν «οι αδιέξοδες νεοφιλελεύθερες πολιτικές της θατσερικής περιόδου». Στην εκδήλωση συμμετείχε και ήταν εκ των ομιλητών ο ηγέτης του Εργατικού Κόμματος Εντ Μίλιμπαντ, το κόμμα του οποίου όταν ήταν στην κυβέρνηση είχε ξεκινήσει την πολιτική των περικοπών.

Μετά το πέρας της διαδήλωσης έγιναν εκτεταμένα επεισόδια στο εμπορικό κέντρο του Λονδίνου, όταν ομάδα 500 περίπου αναρχικών επιτέθηκαν με ξύλα και κροτίδες σε πολυτελή καταστήματα και τράπεζες. Συνελήφθησαν 211 άτομα. Υπήρξαν πάνω από 30 τραυματισμένοι, μεταξύ αυτών και 16 αστυνομικοί, που χρειάστηκε να μεταφερθούν στο νοσοκομείο.

Η κυβέρνηση κατηγόρησε τον ηγέτη των Εργατικών για συμμαχία με "ακροαριστερά" στοιχεία του συνδικαλιστικού κινήματος.

Είναι σαφές ότι η καπιταλιστική κρίση σε κάθε χώρα πυροδοτεί νέους, πρωτοφανείς ταξικούς αγώνες.

Τοπικές Εκλογές στην Γαλλία

Μαζική αποχή, ήττα Σαρκοζύ, κρίση του πολιτικού συστήματος

Άνοδος της άκρας δεξιάς - εξαφάνιση της «αντικαπιταλιστικής αριστεράς»

Παρίσι, του ανταποκριτή μας

Με την ολοκλήρωση και του δεύτερου γύρου των τοπικών εκλογών στα καντόνια της Γαλλίας, στις 27 Μαρτίου, επιβεβαιώθηκαν τα μηνύματα που ήδη είχαν βγει από τον πρώτο γύρο μια εβδομάδα πριν: η μαζική αποχή που μαζί με τα λευκά και τα άκυρα έφτασε το 62,30%- ένα άλμα 20 ποσοστιαίων μονάδων συγκριτικά με τις προηγούμενες τοπικές εκλογές του 2004- εκδηλώνει την μαζική δυσαρέσκεια απέναντι στα κόμματα εξουσίας, την Δεξιά του Σαρκοζύ αλλά και το Σοσιαλιστικό Κόμμα και την απονομιμοποίηση του πολιτικού συστήματος. Η κυβερνητική Δεξιά του Σαρκοζύ υποχωρεί κάτω από το 19% ενώ το Σοσιαλιστικό Κόμμα, παρόλη την πρωτιά (???)

έχει μικρά κέρδη. Το ακροδεξιό Εθνικό Μέτωπο της Μαρίν Λεπέν κερδίζει θεαματικά από την φθορά του Σαρκοζύ και προωθεί σημαντικά τις θέσεις του, φτάνοντας το 15% σε εθνική κλίμακα.

Η κρίση απονομιμοποίησης αποκτά χαρακτηριστικά καθεστωτικής κρίσης ανάλογης με εκείνη της 21ης Απριλίου 2002. Εάν τότε αποκλείστηκε από τον πρώτο γύρο των προεδρικών εκλογών ο δυσφημισμένος Σοσιαλιστής υποψήφιος Ζοσπέν και μπήκανε στο δεύτερο γύρο ο φασίστας Λεπέν με τον δεξιό Σιράκ, τώρα οι δημοσκοπήσεις δείχνουν το ενδεχόμενο να αποκλειστεί αυτή τη φορά ο δυσφημισμένος βοναπαριστικός Σαρκοζύ και στον



δεύτερο γύρο να αναμετρηθούν η θυγατέρα-διάδοχος του Λεπέν με τον γνωστό μας σοσιαλ-λυστή Ντομινίκ Στρως Καν!

Το Μέτωπο της Αριστεράς του αριστερού σοσιαλδημοκράτη Μελανσόν με το Γαλλικό ΚΚ και την Ενωτική Αριστερά (πρώην δεξιά πτέρυγα της πρώην Λίγκας που διαλύθηκε στο Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα) ενισχύθηκε στις εκλογές ξεπερνώντας οριακά τους Πράσινους και ήδη προσπαθεί να αναθερμάνει την σούπα της «πληθυντικής αριστεράς» και μιας νέας συμμαχίας με τους Σοσιαλιστές σε κυβερνητικό επίπεδο, μετά τις προεδρικές εκλογές του 2012.

Εντυπωσιακά είναι η εκλογική εξαφάνιση της λεγόμενης

«άκρας» ή «αντικαπιταλιστικής αριστεράς» που μόλις λίγα χρόνια πριν είχε υψηλά ποσοστά παίζοντας στην λεγόμενη (κι αγαπημένη σε όλους τους οπορτουνιστές) «κεντρική πολιτική σκηνή» του κοινοβουλευτισμού. Το 2004, στις αμέσως προηγούμενες τοπικές εκλογές, η τότε LCR, η Lutte Ounvière και το PT (Λαμπερτικοί) κατέβασαν συνολικά 1543 υποψήφους και κέρδισαν 367.038 ψήφους, ποσοστό 2,99%. Τώρα, το 2011 κι εν μέσω μιας πρωτοφανούς καπιταλιστικής κρίσης, οι «αντικαπιταλιστές» υποψήφιοι όλης της «άκρας αριστεράς» ήταν συνολικά μόλις 368 και πήραν 53.328 ψήφους, ποσοστό 0,58%!!

Το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα-NPA (η πρώην LCR διευρυμένη, υποτίθεται σε ένα «σύγχρονο, πλατύ αντικαπιταλιστικό σχήμα», χωρίς τα «βαρίδια» μιας «απαρχαιωμένης»;) τρωτοσκοπικής αναφοράς) καταποντίστηκε εκλογικά, την επαύριον του Συνεδρίου του

όπου είδε τα μέλη του να συρρικνώνονται δραματικά (από 10.000 στο Ιδρυτικό Συνέδριο πριν 2 χρόνια, τώρα ψήφισαν 3000 μέλη για αντιπροσώπους...), και να διασπάται εσωτερικά σε ασυμβίβαστες μεταξύ τους φράξιες, αδυνατώντας ακόμα και να βγάλει μια πλειοψηφική απόφαση. Το κεντρικό πρόβλημα του NPA είναι ότι αδυνατεί, λόγω της κεντριστικής του αμορφίας κι ασάφειας, να πάρει σταθερή θέση απόρριψης των σεναρίων για νέα, κάλπικη «ενότητα της αριστεράς» με το Μέτωπο αριστερών σοσιαλδημοκρατών -ΚΚ, προθάλαμο στήριξης μιας νέας κυβερνητικής πλειοψηφίας των Σοσιαλιστών. Σε συνθήκες ταξικής πόλωσης και καθεστωτικής κρίσης, η άρνηση μιας τολμηρής προοπτικής πάλης για την εργατική εξουσία, οδηγεί τον κεντρισμό σε υποταγή στον ρεφορμισμό και στην διάλυση.

Δεν ξέρουμε εάν το διεθνές μήνυμα από την Ευρώπη το λαμβάνουν στην Ελλάδα οι φετιχιστές των «αντικαπιταλιστικών σχημάτων - μετώπων -πόλων», ιδιαίτερα όσοι στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ μεθύσανε από την εκλογική επιτυχία στις περιφερειακές εκλογές του 2010, όπως οι Γάλλοι ομοϊδεάτες τους πριν λίγα χρόνια με την μετωρική άνοδο του φαινομένου Μπεζανσενό.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΡΑΒΙΑ

Συρία: Ο στρατιωτικός νόμος παραμένει

Ο Μπασάρ Αλ Ασάντ, πρόεδρος της Συρίας, δεν προχώρησε στην άρση του στρατιωτικού νόμου ο οποίος ισχύει στη Συρία από την άνοδο του κόμματος Μπάαθ, το 1963. Ο στρατιωτικός νόμος επιβάλλει απαγορεύσεις στις δημόσιες συγκεντρώσεις, συλλήψεις «υπόπτων που απειλούν την εθνική ασφάλεια», παρακολουθήσεις συνδιαλέξεων, ελέγχους επί των εφημερίδων κλπ. Ο Ασάντ φαίνεται αμετακίνητος μπροστά στο αυξανόμενο κύμα των αντικαθεστωτικών διαδηλώσεων. Κεντρικό αίτημα των διαδηλωτών ήταν η άρση του στρατιωτικού νόμου και η ανατροπή του καθεστώτος. Το αυξανόμενο κύμα διαδηλώσεων ο Ασάντ χαρακτηρίζει "συνωμοσία" και απαντά στις διαδηλώσεις με σφαγείο εκατοντάδων. Οι δεκάδες χιλιάδες των διαδηλωτών φαίνονται ανυποχώρητοι και ακόμα και την Τετάρτη 30/3, ημέρα του διαγγέλματος του Ασάντ, στην πόλη Λατάκια -προπύργιο των συγκρούσεων- υπήρξαν συγκρούσεις εξεγερμένων με το στρατό.

Μπαχρέιν: Τρομοκρατία του χαλιφάτου

Ο σύμβουλος του Ομπάμα σε θέματα εθνικής ασφάλειας, Τομ Ντόνιλον, δηλώνει πως "στο Μπαχρέιν η κατάσταση είναι πολύ διαφορετική" σε σχέση φυσικά με τη Λιβύη. Οι καταστάσεις "στο Μπαχρέιν και τη Λιβύη δεν συγκρίνονται" ακριβώς επειδή ο βασιλιάς αλ-Χαλίφα του Μπαχρέιν αποτελεί "μακροχρόνιο σύμμαχο των ΗΠΑ". Τα "ανθρώπινα δικαιώματα" του λαού του Μπαχρέιν δεν έχουν σημασία όταν αναφερόμαστε σε συμμάχους των ΗΠΑ και μάλιστα στο νησί όπου ο σταθμεύει ο Πέμπτος Στόλος.

Μετά την ενίσχυση του καθεστώτος με 1500 στρατιώτες από τα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα και τη Σαουδική Αραβία, η καταστολή των διαδηλωτών δεν είχε προηγούμενο με την εκκένωση της πλατείας Μαργαριταριού, την Τετάρτη 16 Μαρτίου. Εκατοντάδες τραυματίες από πυρά, δέκα νεκροί και εικόνες φρίκης με τις δυνάμεις ασφαλείας να καταλαμβάνουν νοσοκομεία για να μην αφήσουν τους γιατρούς να δώσουν τις πρώτες βοήθειες στους τραυματίες διαδηλωτές. Τις επόμενες ημέρες, η πολιτική της τρομοκρατίας συνεχίστηκε με απαγόρευση διαδηλώσεων, ισχυρή αστυνομική παρουσία και εκατοντάδες συλλήψεις και εξαφανίσεις, στελεχών κομμάτων της αντιπολίτευσης. Το Σάββατο 2/4 είχε οριστεί ως "ημέρα πένθους στη μνήμη των μαρτύρων" από τα κόμματα της σιίτικης αντιπολίτευσης, σημαντικότερο εκ των οποίων είναι το Γουέφακ.

Σημαντική παρακαταθήκη αποτελεί η ανάδυση της εργατικής τάξης σαν ανεξάρτητου παράγο-



να. Μια άγρια γενική απεργία άπλωσε στο Μπαχρέιν δίπλα στην εξέγερση της πλατείας Μαργαριταριού, στις κατασκευές, στα αεροδρόμια, στην ενέργεια και στο δημόσιο. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της Γενικής Συνομοσπονδίας για τα Σωματεία του Μπαχρέιν (GFWTUB) ανακοίνωσε Γενική Απεργία Διάρκειας για να την ανακαλέσει λίγες μέρες μετά, στις 24 Μαρτίου, συνθηκολογώντας με το καθεστώς στην κατεύθυνση που ακολουθεί το Γουέφακ για συνθηκολόγηση και "πραγματικό διάλογο".

Υεμένη: Σε μια κλωστή το καθεστώς Σάλεχ

Ο πρόεδρος Σάλεχ της Υεμένης μετά το σφαγείο δεκάδων εξεγερμένων διαδηλωτών προσπαθεί να κρατηθεί στην εξουσία μέσα

από μια διαδικασία διαλόγου με την αστική αντιπολίτευση. Το περασμένο Σάββατο 26/3 ο πρόεδρος ξεκίνησε διαπραγματεύσεις με την αστική αντιπολίτευση, την ίδια στιγμή που κάνει ένα-ένα τα στηρίγματα του από το ίδιο το καθεστώς. Ο στρατηγός Αλί Μοσέν και άλλοι τέσσερις στρατηγοί ζητούν την παραίτηση του Σάλεχ, μαζί τους συμπαρατίθενται πρώην υπουργοί, πρέσβεις ή και ο επικεφαλής της πετρελαϊκής εταιρίας της Υεμένης αλ-Αραμπί. Είναι σαφές πως κομμάτια του καθεστώτος περνούν στην αντίπερα όχθη για να παίξουν κάποιο ρόλο στη μετα-Σάλεχ εποχή. Οι ελιγμοί του Σάλεχ για παραίτησή του και δημοκρατικές εκλογές μετά από ένα χρόνο βρίσκουν απάντηση από δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές στους δρόμους της πρωτεύουσας Σανάα, ή

σε άγριες συγκρούσεις στην επαρχία με καταλήψεις αποθηκών στρατιωτικού υλικού στη νότια επαρχία Αμπιάν. Οι ΗΠΑ συνεχίζουν να στηρίζουν τον Σάλεχ παρά το σφαγείο και μόνο αυτό καταφέρνει να τον κρατά προσωρινά στη θέση του.

Αίγυπτος: Απαγορεύουν τις απεργίες και τις διαδηλώσεις

Το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο έβγαλε τη μάσκα του "εγγυητή της δημοκρατίας" και έδειξε το αποκρουστικό του πρόσωπο, το πρόσωπο της αντεπανάστασης.

Αναφερόμαστε στο νέο διάταγμα το οποίο δημοσίευσε η προσωρινή κυβέρνηση της Αιγύπτου σύμφωνα με το οποίο "ποινικοποιούνται απεργίες, διαδηλώσεις και καθιστικές διαμαρτυρίες οι οποίες παρεμποδίζουν ιδιωτικές ή κρατι-

κές επιχειρήσεις ή επηρεάζουν την οικονομία με κάθε τρόπο". Τα ίδια τα μέσα με τα οποία ανατράπηκε ο Μουμπάρακ κηρύσσονται εκτός νόμου.

Οι απεργίες δεν έχουν σταματήσει μετά την ανατροπή του Μουμπάρακ, τις τελευταίες εβδομάδες βρέθηκαν σε απεργίες πολλοί κλάδοι: σιδηροδρομικοί, φαρμακοποιοί, γιατροί, λογιστές, εργαζόμενοι στα ΜΜΕ, συνταξιούχοι ακόμα και της αστυνομικοί. Όλοι αυτοί οι αγώνες θα ήταν παράνομοι σύμφωνα με το νέο νόμο, όπως και η καθιστική διαμαρτυρία την οποία πραγματοποίησαν πρόσφατα οι περισσότεροι από 1.000 συμβασιούχοι εργάτες στην πετρελαιοβιομηχανία του Σουέζ ενάντια στις απολύσεις και υπέρ της αναγνώρισής τους ως κανονικών εργαζομένων. Η δημοσίευση αυτού του διατάγματος έβγαλε χιλιάδες Αιγύπτιους στους δρόμους την Παρασκευή 25/3 και φαίνεται πως η επανάσταση στην Αίγυπτο βρίσκεται σε καμπή, καθώς είναι προδηλό πλέον πως το Στρατιωτικό Συμβούλιο όχι απλά δεν μπορεί να προωθήσει τα συμφέροντα της επανάστασης μέχρι τη νίκη αλλά αντίθετα αποτελεί το προπύργιο της αντεπανάστασης στην Αίγυπτο.

Τυνησία: Ελιγμοί του καθεστώτος

Ο νυν πρόεδρος της Τυνησίας Φουάντ Μεμπάζα ανακοίνωσε τη διεύρυνση της Επιτροπής για την Εκπλήρωση των Στόχων της Επανάστασης και τη Δημοκρατική Μετάβαση από 70 σε 130. Η Επιτροπή αυτή είναι συνέχεια της Ανώτερης Επιτροπής για την Πολιτική Μεταρρύθμιση και η σύσταση μαζί με τη διεύρυνσή της αποτελούν πολιτικό ελιγμό του καθεστώτος και της αστικής τάξης για να ενσωματώσουν την τυνηζιάνικη εργατική τάξη. Στόχος της επιτροπής είναι η διαμόρφωση ενός νέου εκλογικού νόμου και ενός νέου συντάγματος, τα οποία θα παρουσιάζουν στη Συντακτική Συνέλευση η οποία θα εκλεγεί στις 24 Ιουλίου. Μεγάλο κομμάτι της αριστεράς ανάμεσα τους, οι επικεφαλής της UGTT, το πρώην σταλινικό Κίνημα Ettajdid και το σταλινικό Κομμουνιστικό Κόμμα των Εργατών της Τυνησίας στηρίζουν τη σύσταση και το έργο της Επιτροπής, χαιρετίζοντας τα μάλιστα ως νίκη των εργαζομένων. Στην Επιτροπή συμμετέχουν επιχειρηματίες, μέλη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και μέλη διαφόρων κομμάτων της ευρείας αντιπολίτευσης από μέλη του Προοδευτικού Δημοκρατικού Κόμματος μέχρι Ισλαμιστές ή πρώην σταλινικούς του Ettajdid. Ο κίνδυνος της ενσωμάτωσης της τυνηζιάνικης εργατικής τάξης μέσα από τους ελιγμούς του καθεστώτος απειλεί την προοπτική νίκης της επανάστασης.

Τζιρής Νίκος

Εκδηλώσεις του ΕΕΚ

ΠΑΤΡΑ

Κρίση στην ΕΕ και Αραβική Επανάσταση

- ομιλητής: Θόδωρος Κουτσουμπός

Τετάρτη 6/4, 7μμ

Μέγαρο Λόγου και Τέχνης (πλατεία Γεωργίου)

- διοργάνωση: ΕΕΚ-Τροτσκιστές Κ.Ο. Πάτρας

ΝΑΙ ΟΝ



του Σάββα Μιχαήλ

1 Πριν ένα μήνα, ο πρόεδρος της αμερικανικής Ομοσπονδιακής Τράπεζας, της περίφημης Fed, ο πανίσχυρος Ben Bernanke ρωτήθηκε ορθά-κοφτά από έναν ακροατή του «εάν η κεντρική τράπεζα των ΗΠΑ είναι ένοχη για την επανάσταση στην Αίγυπτο» (Financial Times, 26/27 Μαρτίου 2011). Ο Μπερνάνκε, όπως ήταν αναμενόμενο, έσκισε τα ιμάτιά του ότι είναι εντελώς «unfair», άδικο, να ενοχοποιείται η ρευστότητα που τροφοδότησε η Ομοσπονδιακή Τράπεζα με την «ποσοτική χαλάρωση 2» (Quantitative Easing 2) για το παλιρροϊκό κύμα πληθωρισμού προς τις χώρες του Νότου που πυροδότησε και την επαναστατική θύελλα στον αραβικό κόσμο. Κι όμως αυτός που ερώτησε δεν έκανε τίποτα άλλο παρά να μιλήσει για το σκοινί στο σπίτι του κρεμασμένου.

Το «σκοινί», στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν είναι απλώς τα μέτρα της Ομοσπονδιακής Τράπεζας αλλά **συνολικά η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση που ξέσπασε το 2007** κι ο τρόπος διαχείρισής της από τις κεντρικές τράπεζες και τα κράτη των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών, προπαντός μετά το 2008 και την άμεση απειλή διάλυσης του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος. Αυτό είναι το υλικό υπόβαθρο της επανάστασης στη νότια ακτή της Μεσογείου, στις πύλες της Ευρώπης, στο Μαγκρέμπ και το Μασρέκ, που συστηματικά οι απολογητές του καπιταλισμού, δεξιά κι «αριστερά», προσπαθούν να κρύψουν.

Μετά την αρχική έκπληξη για τις αναπάντεχες επαναστατικές εξελίξεις σε Τυνησία και Αίγυπτο, ο επίσημος λόγος των ηγετών της Δύσης και των αναλυτών των αστικών ΜΜΕ αναλώνεται σε ρητορείες περί δημοκρατίας ή επικεντρώνεται μονομερώς στις ιδιαιτερότητες των αραβικών κοινωνικών σχηματισμών, συσκοτίζοντας το γεγονός ότι «η οικονομική κρίση ήταν ο παράγοντας-κλειδί του κινήματος» (βλ. *Le Monde, arabe dans la crise*, Maghreb Machrek No 206, χειμώνας 2010-2011).

Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να συρρικνώσουμε την συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης και να την ανάγουμε σε έναν απλουστευτικό οικονομικό

σμό. Σίγουρα οι όροι που κάνουν δυνατό ένα επαναστατικό Συμβάν, μια ρήξη του ιστορικού συνεχούς, δεν ταυτίζονται ούτε εξαντλούν το ίδιο το Συμβάν που έχει την αυτονομία του, την δική του δυναμική και λογική. Αλλά και το επαναστατικό Συμβάν εάν αποκοπεί από τους όρους της δυνατότητάς του, από την υλική του βάση, τον ιδιαίτερο ιστορικό του χώρο και τα στοιχεία που το συγκροτούν και κινητοποιούνται, τότε μετατρέπεται σε μεταφυσικό θαύμα, είναι σαν να πέφτει από τον ουρανό. Οι επαναστατικές εξελίξεις πρέπει να ιδωθούν στην κριαϊκή μήτρα τους.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η αποκοπή της επανάστασης στον αραβικό κόσμο από την τρέχουσα παγκόσμια κρίση λειτουργεί ιδεολογικά: κρύβει από τους άμεσα ενδιαφερόμενους, τα θύματα της καπιταλιστικής κρίσης, τις **επαναστατικές συνέπειες της κρίσης και την ιστορική διέξοδο από το αδιέξοδο του συστήματος**. Η ιδεολογική απόκρυψη έχει την πιο άμεση πολιτική σημασία για τις άρχουσες τάξεις που φοβούνται μιαν εξάπλωση της επανάστασης όχι απλώς σε όλη την Μέση Ανατολή αλλά, από εκεί, στην ίδια την κλυδωνιζόμενη από την κρίση της υπερχρέωσης και του ευρώ, ιμπεριαλιστική Ευρώπη, στις Μητροπόλεις και παγκόσμια.

Μετά από δεκαετίες όπου ο κυρίαρχος λόγος της κυρίαρχης τάξης κανονικούσε ότι «έκλεισε οριστικά ο ιστορικός κύκλος που άνοιξε με την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917», πως «πέρασε για πάντα η εποχή των επαναστάσεων», ή, για όσους αυτοονομάζονται ακόμα κομμουνιστές, ότι μας χωρίζουν δεκαετίες, αν όχι αιώνες από μια νέα επανάσταση στο απώτατο κι αόριστο μέλλον, τώρα μπορεί ο καθένας να δει ότι πραγματικές επαναστάσεις συντελούνται στον πραγματικό κόσμο και μάλιστα δίπλα μας, στην απέναντι ακτή της Μεσογείου - λίγα μίλια απέναντι από την Κρήτη.

Αστική δημοκρατία και ιμπεριαλιστικός πόλεμος

2 Όπως η παγκόσμια κρίση το 2007-08, έτσι και τα παιδιά της, οι επαναστάσεις του 2011 (και πιο πριν ο ελληνικός Δεκέμβρης) έπεσαν σαν κεραυνός απρόβλεπτος στα κεφάλια των αστών οικονομολόγων και πολιτικών αναλυτών. Λίγες μέρες πριν την επανάσταση στην Τυνησία, ο Ντομνίκ Στρως Καν του ΔΝΤ την εξυμνού-

σε σαν υπόδειγμα για όλη την Αφρική και σαν την... Νορβηγία του Μαγκρέμπ!! (Ο σύντροφός του, επίσης «σοσιαλιστής», Γιωργάκης Παπανδρέου μας έταζε μιαν Ελλάδα Δανία του Νότου πριν αναγγείλει από το Καστελόριζο την χρεοκοπία της χώρας και την υποδούλωσή της στο Μνημόνιο...). Όσον δε αφορά στην Αίγυπτο του Μουμπάρακ, μερικοί βιάζονται να την εντάξουν στις BRICs, στις ραγδαία αναδυόμενες χώρες του Νότου και της Ασίας που διεκδικούν περιφερειακό ή και διεθνή ηγεμονικό ρόλο!

Θα ήταν, όμως, λάθος να υποτιμήσουμε τον εχθρό. Μετά από την αρχική έκπληξη, οι ιμπεριαλιστές της Δύσης, αν και διασπασμένοι και αδύναμοι, προωθούν την αντεπανάστατική τους στρατηγική σαν λαβίδα με δύο σκέλη: από την μια, εναγκαλιζονται όψιμα την δημοκρατία και προωθούν με τα ερείσματά τους στα παλιά τυραννικά καθεστώτα, τους στρατούς τους, τους φυλάρχους τους, τις διάφορες ελίτ, παλιές και νέες, μια ελεγχόμενη «δημοκρατική μεταβαση» σε «συνταγματικές μεταρρυθμίσεις» και νέες μορφές υποτέλειας και κοινωνικού ελέγχου από την άλλη, καταφεύγουν σε αποκάλυπτες εισβολές και ιμπεριαλιστικό πόλεμο, όπως στην περίπτωση της Λιβύης, όπου δεν μπόρεσαν, για την ώρα, να βρουν ερείσματα στους πραιτοριανούς του Καντάφι που έχει στήσει ένα ερμητικά κλειστό προσωποπαγές-οικογενειακοκρατικό καθεστώς. Αφού τον αφήσανε να φτάσει μέχρι την Βεγγάζη σφαγιάζοντας τους άπειρους κι ανεκπαιδευτους στρατιωτικά εξεγερμένους, οι ιμπεριαλιστές επενέβησαν, στη συνέχεια, παριστάνοντας τον όψιμο «σωτήρα» και τον «διαπτητή» για την εξεύρεση «μεταβατικής λύσης», ουσιαστικά για να στήσουν εκεί ένα προτεκτοράτο του ΟΗΕ και του ΝΑΤΟ ως προγεφύρωμα ενάντια στην αραβική επανάσταση.

Η αντεπανάστατική στρατηγική είναι ενιαία μ' όλη της την διαφοροποίηση, όπως κι η λαϊκή επαναστατική διαδικασία από τον Ατλαντικό ως τον Κόλπο είναι ενιαία, μ' όλες τις ιδιαιτερότητες, τους διαφορετικούς ρυθμούς, τα διαφορετικά επίπεδά της σε Αίγυπτο, Τυνησία, Υεμένη, Μπακρέϊν, Σαουδική Αραβία, Ιορδανία, Μαρρόκο, Αλγερία, Λιβύη, Συρία. Οι επαναστάτες πρέπει να τσακίσουν την αντεπανάστατική λαβίδα και στα δύο σκέλη, το αστικοδημοκρατικό-πασιφιστικό και το ανοιχτά ιμπεριαλιστικό-πολεμικό, με-



τατρέποντας την επανάσταση σε Διαρκή Επανάσταση.

Ξανά για την Λιβύη

3 Γί αυτό, στην περίπτωση της Λιβύης, το ΕΕΚ αντιπαλεύει ασυμβίβαστα την ιμπεριαλιστική εισβολή και την ίδια στιγμή υποστηρίζει τους εξεγερμένους - προειδοποιώντας συνάμα για τον ρόλο της «κυβέρνησης» της Βεγγάζης. Λέμε «Έξω οι ιμπεριαλιστές από την Λιβύη και την Μέση Ανατολή!» και ταυτόχρονα «Κάτω ο Καντάφι κι όλοι οι τύραννοι! Νίκη στην επανάσταση!» Δεν μπορείς να πολεμήσεις τον ιμπεριαλισμό χωρίς να παλεύεις τον Καντάφι και δεν μπορείς να παλεύεις τον Καντάφι χωρίς να πολεμάς τον ιμπεριαλισμό.

Η λαϊκή εξέγερση ενάντια στο φιλοδυτικό δικτατορικό καθεστώς Καντάφι, τον φίλο του Μπλερ, του Μπερλουσκόνι και του Μπεν Αλί, είναι μέρος της επαναστατικής διαδικασίας κι όχι «στημένη συνωμοσία» των ιμπεριαλιστών, όπως ισχυρίζονται ο «ελευθεριακός» Τάκης Φωτόπουλος κι ο νεοσταλινικός Δελαστίκ.

Ο Φωτόπουλος ξιφούλκωσε ενάντια στο ΕΕΚ και τον υπογράφο για να αποκαλέσαμε τον Καντάφι «άνθρωπο του ιμπεριαλισμού». Κατά την γνώμη του, το κατναφικό καθεστώς παραμένει αντι-ιμπεριαλιστικό, μη πελατειακό και μόνον «έμμεσα συνδέεται με την Δύση, μέσω της διεθνοποιημένης αγοράς». Έμμεσα;

Κι όμως έχει περάσει προ πολλού η περίοδος όπου ο πρώην θαυμαστής του Νάσερ συγκρούονταν με τον ιμπεριαλισμό, κερδίζοντας την στήριξη πολλών αντι-ιμπερια-

λιστικών και αριστερών δυνάμεων (στο σημείο αυτό και το διεθνές ρεύμα, στο οποίο συμμετείχαμε μέχρι την δεκαετία του '80, η Διεθνής Επιτροπή του Χίλυ, έκανε πολλά ομορτυνιστικά λάθη). Μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, το καθεστώς Καντάφι υποτασσόμενο στις πιέσεις της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, άρχισε, από το 1999, επαφές με την CIA, από το 2003 έδωσε ανοιχτά γη και ύδωρ στον ιμπεριαλισμό, συνεργάστηκε με τις ΗΠΑ στον τρομοκρατικό «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», κατέδωσε τον IRA και κάθε διεθνή επαφή, πραγματική ή φανταστική που είχε με αντιιμπεριαλιστικές κι επαναστατικές οργανώσεις, παρέδωσε το πετρέλαιο της χώρας (με το αζημίωτο για την οικογένεια Καντάφι και τους κολλητούς της) στην βρετανική BP, στα ιταλικά μονοπώλια και την Τεξάκο, κι ο άλλοτε δαίμονας Καντάφι έγινε ο φιλάρακος του Τόνυ Μπλέρ, του Μπερλουσκόνι και του τωρινού πολέμαρχου Σαρκοζύ.

Ο Φωτόπουλος μας συκοφαντεί ασύστολα σαν υπηρέτες της «υπερεθνικής ελίτ και του σιωνισμού», με αφορμή το άρθρο μας «*Τυνησία, Κάιρο, Βεγγάζη, Αθήνα, Ουισκόνσιν*» (*Νέα Προοπτική* Νο 497), καθώς «τολμήσαμε» να ασκήσουμε κριτική στον φιλοκατναφισμό του. Συκοφαντεί συνειδητά γιατί ξέρει ότι στο εν λόγω άρθρο όχι μόνο ταχθήκαμε κατά του ιμπεριαλισμού αλλά και προειδοποιήσαμε για το αντιδραστικό ποιόν της λεγόμενης «μεταβατικής κυβέρνησης της Βεγγάζης».

Το πρόβλημα δεν περιορίζεται μόνο στον γκουρού της «Περιεκτικής Δημοκρατίας». Στην εφημερίδα του NAP Πριν, ο Γ. Δελαστίκ, ο

ΤΙΣ ΠΥΛΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ



Κ. Μάρκου κ. ά ανακηρύξαν τον Καντάφι ηγέτη ενός «εθνικοαυτονομικού», «αντι-αποικιακού» πολέμου, καταγγέλοντας συνάμα τους εξεγερμένους. (Ας σημειωθεί ότι ο επίσης ΝΑΡίτης δημοσιογράφος Πέτρος Παπακωνσταντίνου, όσες διαφορές και αν έχουμε εκφράσει γι' αυτόν, τηρεί μια εγγύτερη στην πραγματικότητα στάση, στα άρθρα του στην *Καθημερινή*).

Ενώ οργανώσεις που πολεμούν τον σιωνισμό στην πρώτη γραμμή, όπως το παλαιστινιακό Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης ή η λιβανέζικη Χεζμπολάχ καταδίκασαν τον κασάφι Καντάφι και στήριξαν τον εξεγερμένο λαό, στην Ελλάδα, στο κόρο της Αριστεράς, ξαναειδαμε ένα ρηκό σταλινογενή «αντιιμπεριαλισμό» να δίνει, αποκάλυπτα ή καλυμμένα, «κριτική» ή άκριτη στήριξη στον Λίβυο «αντιιμπεριαλιστή» σφαγέα του λαού του. Τύφλα ή υπεκφυγή;

Το αποκορύφωμα ήταν η διαδήλωση της 22 Μαρτίου ενόψει της πολυδιαφημισμένης Συνόδου της ΕΕ (και στην οποία, σωστά συμμετείχε και το ΕΕΚ). ΝΑΡ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ έπαιρναν (στο *Πριν* της 27/3/11) ότι μέσω του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων «αναπροσανατόλισαν»(!) και «συμπαρέσυραν»(!!) την διαδήλωση της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ για την ΕΕ μετατρέποντάς την σε αντιπολεμική διαδήλωση κατά της ιμπεριαλιστικής επέμβασης στην Λιβύη.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι χρειάζονταν κινητοποίηση κατά της ιμπεριαλιστικής επέμβασης στη Λιβύη. Γιατί, όμως, «αναπροσανατολισμός»; Δεν είναι **αποπροσανατολισμός** να υπερκαλυφθεί, για την ακρίβεια να εξαφανιστεί η πάλη ενάντια στην ΕΕ και την Σύνοδο, κάτω από το κάλυμμα μιας άμαζης αντιιμπεριαλιστικής διαδήλωσης που δύσκολα έγκρυβε τον φιλοκαταφισμό των περισσότερων οργανώσεων; Γιατί να μην γίνει το απαραίτητο: **να συνδεθεί η πάλη υπέρ της αραβικής επανάστασης και κατά της ιμπεριαλιστικής επέμβασης με την κρίση στην ΕΕ και την προοπτική της επανάστα-**

σης στην ίδια την Ευρώπη; Τύφλα ή υπεκφυγή ή και τα δύο;

Το φιάσκο της ΕΕ

4 Πόλεμος και επανάσταση στη Μέση Ανατολή συμπιπτουν με μια νέα παρόξυνση της οικονομικής και πολιτικής κρίσης στην ΕΕ. Η ενοποίηση διαδικασίας δεν είναι άλλη από την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση που διατρέχει ήδη την τέταρτη χρονιά της.

Από τον Νοέμβριο του 2010, Σαρκοζύ και Μέρκελ σκαρώνουν ένα υποτίθεται «Μεγάλο Σχέδιο» ή «Μεγάλο Παζάρι» («Grand Bargain») για την λύση της κρίσης στην Ευρωζώνη, σύμφωνα με τα γερμανικά και γαλλικά συμφέροντα. Αφού λίγο-πολύ πήρε τελική μορφή στις 11 Μαρτίου 2011 και ετοιμαζόταν να επισφραγιστεί στη Σύνοδο της ΕΕ στις Βρυξέλλες στις 24-25 Μαρτίου, κυριολεκτικά στις παραμονές της, το Μεγάλο Παζάρι κατάντησε Μεγάλο Φιάσκο. Οι αρχιτέκτονές του, Μέρκελ και Σαρκοζύ που παρίσταναν την ενωμένη ηγεσία της Ενωμένης Ευρώπης του κεφαλαίου, παλεύοντας για την πολιτική-εκλογική τους επιβίωση, φαγώθηκαν μεταξύ τους, καθώς ο δεύτερος φόρεσε την στολή του Ναπολέοντα και κήρυξε πόλεμο στον παλιόφιλό του Καντάφι, ενώ η πρώτη αρνήθηκε κάθε συμμετοχή στην πολεμική εκστρατεία. Σαν να μην έφταναν αυτά, κι οι δυο τους υπέστησαν βαριές, οδυνηρές εκλογικές ήττες στις τοπικές εκλογές στην χώρα τους. Θυμίζουμε ότι ο Σαρκοζύ εμφανίστηκε το 2007 σαν «η νέα Θάτσερ που θα έθαβε οριστικά την κληρονομιά του Μάι του '68». Τώρα ποιος θάβει ποιον; Όσο για την ψευτο-Βαλκυρία που το έπαιζε σκληρή Σιδηρά Κυρία της γερμανικής Ευρώπης κατέρρευσε στις 27 Μαρτίου μέσα στην ίδια της την Βαλκάλα, την Βάδη-Βυρτεμβέργη, ιστορικό προπύργιο της χριστιανοδημοκρατικής Δεξιάς.

Την ίδια στιγμή, πριν φτάσουν οι ηγέτες στις Βρυξέλλες, έπεσε η κυβέρνηση της Πορτογαλίας, υποβαθμίστηκε η πιστοληπτική ικανότητα της χώρας αλλά και της Ελλάδας και 30 τραπεζών της Ισπανίας κι αναζωπυρώθηκε δραματικά η όλη κρίση κρατικής υπερχρέωσης στην Ευρωζώνη. Η συμφωνία επικυρώθηκε μεν αλλά όπως έγραψαν, την επομένη, στο κύριο άρθρο τους οι *Φαινάνσιαλ Τάιμς* «ό,τι συμφωνήθηκε δεν θα βοηθήσει και δεν συμφωνήθηκε ό,τι θα βοηθούσε»...

Την επαύριον της Μεγάλης

Συμφωνίας-Φιάσκο, μισό εκατομμύριο Βρετανοί εργάτες, στην άλλοτε φλεγματώδη γηραιά Αλβιόνα, λίγους μήνες μετά από την εξέγερση της νεολαίας που πυρπόλησε τα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος των Τόρς, πλημμύριζαν τους δρόμους του Λονδίνου σε μια πρωτοφανή κινητοποίηση ενάντια στις δρακόντειες περικοπές που θέλει να επιβάλει η κυβέρνηση Κάμερον.

Ο σιμούν, ο θυελλώδης άνεμος της αραβικής ερήμου, φαίνεται να φυσάει μα πάνω από τις ευρωπαϊκές Μητροπόλεις.

Ελληνικός Δεκέμβρης, αραβική Άνοιξη, ευρωπαϊκό καυτό καλοκαίρι

5 Ο πιο εύθραυστος κρίκος της Ευρωζώνης και ταυτόχρονα άμεσος γεωπολιτικός κρίκος σύνδεσής της με την Μέση Ανατολή είναι η Ελλάδα. Παραμονές της Συνόδου της ΕΕ στις 24-25 Μαρτίου πληθύνανε τα άρθρα στον ευρωπαϊκό Τύπο για την ντε φάκτο χρεοκοπημένη Ελλάδα. Η Standard's and Poor's, μάλιστα, δημοσίευσε ένα worst case scenario, όπου το δημόσιο χρέος της Ελλάδας θα υπερδιπλασιαστεί, φτάνοντας το 2015 στο απίθανο 330% του ΑΕΠ! (*Μοντ*, 24 Μαρτίου 2011). Τον συναγερμό δεν τον ακούνε μόνον η κυβέρνηση Παπανδρέου και τα παπαγαλάκια της που ψευδολογούν και θριαμβολογούν ασύστολα. Στην πραγματικότητα, οι άρχουσες τάξεις σε Ελλάδα και Ευρώπη τρέμουν. Αυτοί που υποτιμούν την επαναστατική δύναμη του ελληνικού εργατικού-λαϊκού κινήματος είναι οι αιώνιοι σκεπτικιστές της Αριστεράς, καθεστωτικές και «αντικαπιταλιστικές».

Το φάντασμα του Δεκέμβρη δεν έπαψε να πλανιέται και να φοβίζει. Ως «η πρώτη πολιτική έκρηξη της τρέχουσας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης», κατά την αλησμόνητη και ορθή ρήση του επικεφαλής του ΔΝΤ, αποτελεί τον πρόλογο, την σύνδεση, την μετάβαση στις τωρινές επαναστάσεις στο Μαγκρέπ και Μασρέκ, οι οποίες, καθόλου τυχαία, ονομάστηκαν «επαναστάσεις της νεολαίας».

Πολλά από τα ερωτηματικά που άφησε ανοιχτά ο ελληνικός Δεκέμβρης μπορούν τώρα να απαντηθούν εάν μελετήσει κανένας τα τεκταινόμενα στην επανάσταση που αλλάζει τον χάρτη της περιοχής και του κόσμου - μια επανάσταση που ενσωματώνει και ξεπερνά όσα γνωρίσαμε τον 20° αιώνα και η οποία, σίγουρα, δεν είναι ούτε απλά εθνοκοδημο-

κρατική ούτε ισλαμική αλλά **κοινωνική**. Το πρόσωπο της επανάστασης του 21ου αιώνα παραδόξως έχει τα αθώα χαρακτηριστικά του ανήλικου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και των ομοίων του, στα προάστια του Παρισιού, στο Κάιρο, το Άντεν ή την Μανάμα.

Μιλούν πολλοί για ένα αραβικό νέο 1848, για να τονίσουν ότι μόνο την διεθνή εξαπλώσή της αλλά κυρίως τον δημοκρατικό χαρακτήρα της επανάστασης. Όμως η ίδια η Ευρωπαϊκή Επανάσταση του 1848 δεν χαρακτηρίζονταν μόνο από την εθνική και δημοκρατική αφύπνιση των λαών αλλά κυρίως από την εξάντληση της Γαλλικής Επανάστασης του 1789 και της ιστορικής αποστολής της αστικής τάξης, την προδοσία της επανάστασης από τους αστούς στην Γερμανία, την επαναστατική άνοδο της εργατικής τάξης, την σφαγή του ηρωικού παρισινού προλεταριάτου από την δημοκρατική μπουρζουαζία τον Ιούνιο του 1848. Βγάζοντας τα μαθήματα του 1848, ο Μαρξ διατυπώνει σε νέα ταξική βάση και με νέο ιστορικό περιεχόμενο την **προοπτική και το πρόγραμμα της Διαρκούς Επανάστασης** στο περίφημο Κάλεσμα του 1850.

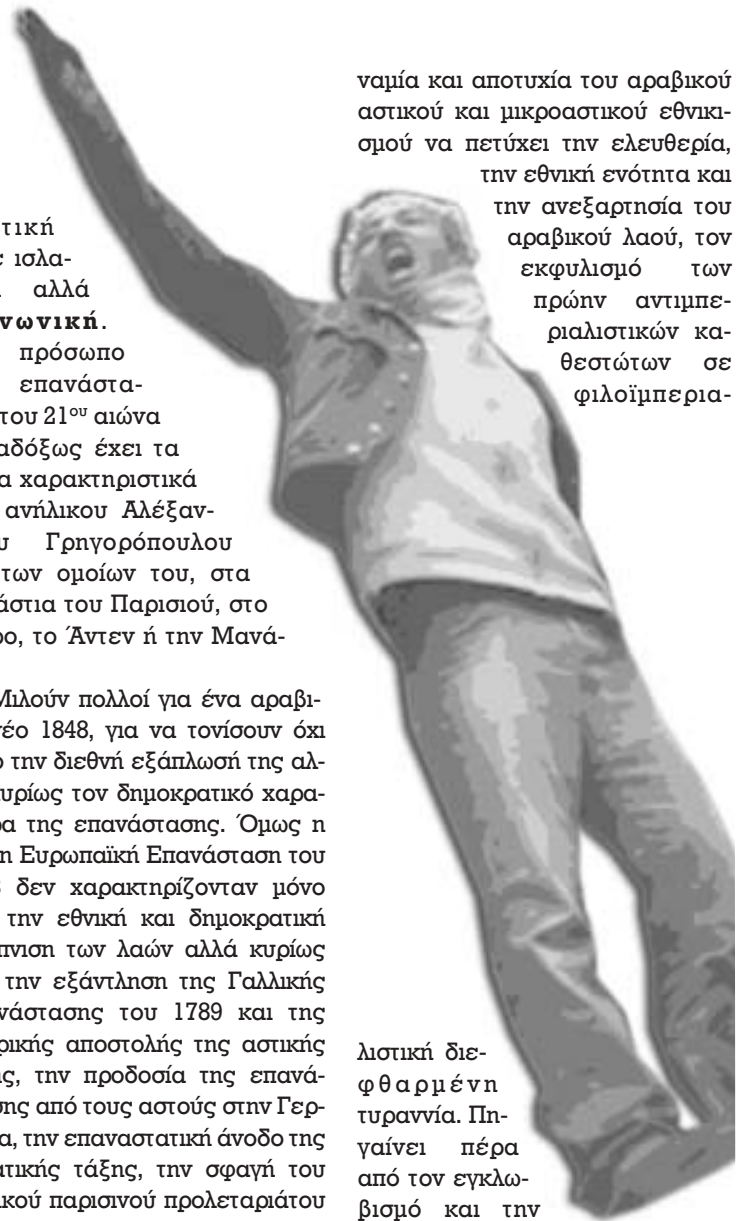
Η Άνοιξη των λαών της Ευρώπης το 1848 σημάδεψε το απόγειο του καπιταλισμού και την αρχή της διολίσθησής του προς την παρακμή του στα τέλη του 19ου αιώνα. Η αραβική Άνοιξη έρχεται σε ένα προχωρημένο σημείο της καπιταλιστικής παρακμής και εν μέσω της πρωτοφανούς κρίσης της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Η εργατική τάξη έπαιξε κείνο ρόλο στην επανάσταση στην Τυνησία, Αίγυπτο, Μπαχρέιν, Υεμένη, προκαλώντας τον φόβο όχι μόνο των καθεστώτων αλλά και των αστικών και ισλαμικών αντιπολιτεύσεων που ομνύουν στην δημοκρατία και καλούν να σταματήσουν οι απεργίες. Μπροστά δεν ανοίγει κάποιο νέο στάδιο αστικής δημοκρατίας, όπως ισχυρίζεται ο σταλινικός Ναγιέφ Χαουατμέ του Δημοκρατικού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (βλ. συνέντευξη στην *Αυγή* 20-3-11). Ίσα-ίσα η συνεχιζόμενη επανάσταση συγκρούεται με την ιστορική αδυ-

ναμία και αποτυχία του αραβικού αστικού και μικροαστικού εθνικισμού να πετύχει την ελευθερία, την εθνική ενότητα και την ανεξαρτησία του αραβικού λαού, τον εκφυλισμό των πρώην αντιιμπεριαλιστικών καθεστώτων σε φιλοίμπερια-

λιστικά διεφθαρμένα τυραννία. Πηγαίνει πέρα από τον εγκλωβισμό και την διάψευση των μεσσιανικών προσδοκιών των αποκλήρων από την θεοκρατία των μουλάδων και των συντηρητικών Αδελφών Μουσουλμάνων που θέλησαν για μια περίοδο να καλύψουν το κενό που άφησε η χρεοκοπία των κοσμικών εθνικιστικών κινήσεων και καθεστώτων, μαζί κι ο ουραγός του εθνικισμού σταλινοσμός των ΚΚ της περιοχής.

Η επανάσταση της άνεργης νεολαίας της Μέσης Ανατολής αμφισβητεί όλα τα κατεστημένα σχήματα - όπως κι οι εξεγερμένοι νέοι του ελληνικού Δεκέμβρη που τους χώσανε όλους κάτω από την απλουστευτική ταμπέλα «αναρχικοί». Μόνον ένας ελευθεριακός Μαρξισμός που θα συνεχίσει από εκεί που σταμάτησε ο Λένιν το «Κράτος και Επανάσταση» το 1917 και θα ανανεώνει την θεωρία και πράξη της Διαρκούς Επανάστασης του Τρότσκι μπορεί να συνομιλήσει μ' αυτή την νέα γενιά της παγκόσμιας επανάστασης, και να χτίσει την επαναστατική Διεθνή της νίκης, την Τέταρτη Διεθνή.

Το νικηφόρο μέλλον της επανάστασης στην Μέση Ανατολή βρίσκεται στις ευρωπαϊκές ακτές της Μεσογείου. Δική μας η ευθύνη!



Η νέα φάση στην οποία έχει εισέλθει η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού μετά και την συμφωνία στην ευρωπαϊκή σύνοδο κορυφής για τη σύσταση του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού (24-25 Μαρτίου), μαζί με τα αδιέξοδα του πολιτικού συστήματος, της αριστεράς συμπεριλαμβανομένης, έχουν οδηγήσει σε "νέες προτάσεις" και εργαλεία εξόδου από την κρίση.

Ένα από αυτά είναι και η σύσταση "Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου" (ΕΛΕ) του χρέους.

Στον "σκληρό πυρήνα" αυτής της κίνησης βρίσκεται το "Αριστερό Βήμα διαλόγου και κοινής δράσης" που έχει συγκροτηθεί κυρίως από δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και αποτελεί προέκταση της "πρωτοβουλίας αριστερών οικονομολόγων και πανεπιστημιακών".

Η διαφορά της νέας πρωτοβουλίας σε σχέση με τις δύο προηγούμενες είναι διπλή:

★ Είναι ευρύτερη τόσο ως προς το πλήθος των ανθρώπων που τη στηρίζουν και τους πολιτικούς χώρους που αυτή εκπροσωπεί ("αντι-μνημονιακό ΠΑΣΟΚ, Οικολόγοι Πράσινοι, ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ), όσο και ως προς το στόχο της.

★ Στόχος της είναι η σύσταση μιας "ανεξάρτητης" επιτροπής με στόχο την "εξακρίβωση των αιτίων του δημόσιου χρέους, των όρων με τους οποίους έχει συναφθεί, καθώς και της χρήσης των δαφνίων".

Στην πραγματικότητα, όπως θα δείξουμε και παρακάτω, ανοίγει το ζήτημα της "αναδιαπραγμάτευσης-αναδιάρθρωσης" του χρέους, μια θέση στα δεξιά τόσο εκείνης του "Αριστερού Βήματος" για "μερική ή ολική διαγραφή του χρέους" όσο και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ περί "διαγραφής".

Το ζήτημα αυτό ανοίγεται από μέρος της "αριστεράς" σε μια στιγμή όπου γίνεται το ίδιο από πλευράς Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και από την πλειοψηφία - πλειόντων κύκλων του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, λόγω της επαπειλούμενης νέας εκτίναξης του δημοσίου χρέους της Ελλάδας.

Γι' αυτό, όμως, θα πρέπει να αποφασίσει ή έστω να γνωμοδοτήσει μια "ανεξάρτητη" από την κυβέρνηση ΕΛΕ...

ΕΛΕ "χωρίς την κυβέρνηση" δεν γίνεται

Εδώ βρίσκεται το πρώτο τρωτό σημείο της έκκλησης: Χωρίς τη συμμετοχή και πιο συγκεκριμένα την παροχή σχετικής αδειάς της κυβέρνησης είναι αδύνατη, για την ακρίβεια, είναι παράνομη, οποιαδήποτε "πρόσβαση στις συμβάσεις και εκδόσεις δημοσίου χρέους, συμπεριλαμβανομέ-

νων των εκδόσεων ομολόγων, αλλά και διμερούς, πολυμερούς, ή άλλης μορφής χρέους και κρατικών υποχρεώσεων", όπως ζητάνε οι υπογράφοι την έκκληση.

Για να γίνουμε πιο σαφείς, αν δεν επιτρέπεται ούτε καν στη Νέα Δημοκρατία, το έτερο αμιγώς αστικό κόμμα εξουσίας να ερευνήσει στοιχεία στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους (ΓΛΚ) ή στον Οργανισμό Διαχείρισης του Δημοσίου Χρέους (ΟΔΔΗΧ), είναι προφανώς αδύνατο να γίνει επιτρεπτό κάτι τέτοιο σε εξωκοινοβουλευτικούς "πολιτικούς", πόσο μάλλον αν αυτοί προέρχονται από τη "ριζοσπαστική" ή "αντικαπιταλιστική" αριστερά.

Πρακτικά δύο περιπτώσεις υπάρχουν:

❶ Θα μπορούσε να συσταθεί μια σχετική κοινοβουλευτική επιτροπή με επίσης περιορισμένες -από την κυβέρνηση- προσβάσεις στο ΓΛΚ και στον ΟΔΔΗΧ, όπως πρότεινε για παράδειγμα ο ΣΥΝ στη Βουλή αλλά και σε εκδήλωση του "Αριστερού Βήματος". Αυτό, όμως, δεν το θέλουν, τουλάχιστον στα λόγια, πολλοί υποστηρικτές της εν λόγω πρωτοβουλίας που είναι και ταυτόχρονα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

❷ Θα μπορούσε να συσταθεί μια μη κοινοβουλευτική ΕΛΕ, πάλι με την έγκριση, την εποπτεία και τους όρους της κυβέρνησης (παράδειγμα Ισπανικού).

Μ' άλλα λόγια, οι ισχυρισμοί των μελών αυτής της πρωτοβουλίας ότι η κυβέρνηση δεν θα έχει δικαίωμα συμμετοχής στην ΕΛΕ δεν έχουν σχέση με την πραγματικότητα. Αυτό σημαίνει ότι η ΕΛΕ είτε θα γίνει με την άμεση ή έμμεση συμμετοχή της κυβέρνησης, είτε δεν θα γίνει.

Μετάβαση... σε μια "καθαρούτσικη" δημοκρατία

Απ' αυτήν την άποψη, όσοι, παρόλα αυτά, επιμένουν στη σύσταση μιας τέτοιας επιτροπής το κάνουν για δύο λόγους:

★ Γιατί δεν έχουν, εν τέλει, πρόβλημα με την συμμετοχή της κυβέρνησης σε μια τέτοια επιτροπή (ΣΥΝ).

★ Γιατί πιστεύουν ότι το αίτημα της ανεξάρτητης από την κυβέρνηση ΕΛΕ είναι θετικό να γίνει στόχος πάλης του κινήματος ακόμα και αν αποδειχθεί αδύνατο ενδεχόμενο να πραγματοποιηθεί ως τέτοιο. Οι ίδιοι υποστηρίζουν πως αυτό το αίτημα είναι "μεταβατικό" και τίθεται με "κινηματικούς όρους" (ΑΝΤΑΡΣΥΑ).

Η χρήση του όρου "μεταβατικό" γίνεται κυρίως από την "αντικαπιταλιστική" πτέρυγα της πρωτοβουλίας για την ΕΛΕ, ενώ η χρήση του όρου "δημοκρατικού" γίνεται απ' όλες τις πτέρυγες

Ποιος μπορεί να "

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΥ ΕΛΕΓ

της: "Η ΕΛΕ μπορεί να συμβάλει στην αναπήρωση του δημοκρατικού αυτού ελλείμματος (σ.σ. ενημέρωσης του λαού όσον αφορά τη σύνθεση, τις αιτίες και τους όρους του δημοσίου χρέους, όπως αναφέρεται σε γενικές γραμμές παρακάτω).

Ωστόσο, αν το ζήτημα του χρέους και η "αντιμετώπισή" του, στην οποία σκοπεύει η πρωτοβουλία, είναι ζήτημα δημοκρατίας, τότε σε τι έγκειται η "μεταβατικότητα" του αιτήματος του λογιστικού ελέγχου; Πάντως, σίγουρα δεν συνιστά "μετάβαση" προς το σοσιαλισμό, όπως τουλάχιστον προβλέπει ο επαναστατικός μαρξισμός.

Οι υπογράφοι την έκκληση και προπαντός εκείνοι που μιλάνε στο όνομα του "επαναστατικού μαρξισμού" δεν δίδουν την αρμοδιότητα της ενημέρωσης και της αντιμετώπισης του δημοσίου χρέους ούτε καν στο προεδριό, τις οργανώσεις τους μαζί και τους έμπιστους επιστήμονές του. Αντίθετα το αναθέτουν σε "ανεξάρτητη" δημοκρατική και διαταξική επιτροπή στα πλαίσια της αστικής κυριαρχίας, που δεν θα μπορούσε διαφορετικά παρά να αποτελείται από τους στυλοβάτες της: τους μικροαστούς και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία (βλέπε, πχ, υπογραφή προέδρου της ΑΔΕΔΥ στην έκκληση)

Η έντεχνη προσθήκη του "εργατικού" ή "κινηματικού" παράγοντα σ' ένα τέτοιο "λογιστικό έλεγχο" δημοσίου χρέους που επιχειρεί στην υποστηρικτική στην ΕΛΕ φιλολογία της, η "αντικαπιταλιστική" πτέρυγα της πρωτοβουλίας, δεν είναι παρά ένα εργατικό... πρόσχημα στην αντιμετώπιση ενός προβλήματος που ενώ το δημιούργησε η αστική τάξη καλείται να το πληρώσει η εργατική τάξη.

Μ' άλλα λόγια, οι υπέρμαχοι της ΕΛΕ, εξ ονόματος της εργατικής τάξης και του κινηματικού τους "κύρους" αναλαμβάνουν -οι ίδιοι- να ξεκαθαρίσουν τα άπλυτα του γερασμένου αστικού κοινοβουλευτισμού και καπιταλισμού, τα οποία συμπυκνώνονται στο ζήτημα του υπέρογκου χρέους για χάρη και με τα μέσα της "καθαρούτσικης", πηλη όμως, αστικής "δημοκρατίας".



Διαταξικό εργαλείο αντιμετώπισης ενός βαθιά ταξικού προβλήματος

Η "εξαφάνιση" των πολιτικών κομμάτων που ζητάνε οι φίλοι της ΕΛΕ προς χάρη των "πολιτικών" δε σημαίνει εξαφάνιση των κοινωνικών τάξεων που βρίσκονται πίσω από αυτά και εκπροσωπούνται από τα κόμματα ή μερίδες αυτών.

Αντίθετα, οι τάξεις αυτές μπορούν, ίσως, καλύτερα να εκπροσωπηθούν από άτομα -ειδικά σε συνθήκες πλήρους κατάρρευσης του αστικού πολιτικού συστήματος. Αυτά τα άτομα αφενός έχουν τις κατάλληλες γνώσεις να διαβάσουν τα λογιστικά βιβλία του Κράτους ("ορκωτοί λογιστές του χρέους και των δημοσίων οικονομικών, νομικοί, οικονομολόγοι"), εκπροσωπούν απευθείας τις κοινωνικές τάξεις ("αντιπρόσωποι των εργατικών οργανώσεων, μέλη των οργανώσεων των κοινωνιών των πολιτών") και εμμέσως τα πολιτικά κόμματα ("πολιτικοί"), των αστικών συμπεριλαμβανομένων. Αφετέρου δεν εμπλέκονται -τουλάχιστον εξ όσων γνωρίζει ο λαός- σε τίποτα μυστικό, όπως εκείνα που εμπλέκονται οι βουλευτές κλπ.

Μια υπενθύμιση: Μόνο τυχαίο δεν είναι το γεγονός την ίδια ώρα

που ένα μεγάλο κομμάτι της αριστεράς (πρωτοβουλία για ΕΛΕ) αφήνει σε μια Επιτροπή ατόμων να αντιμετωπίσει το ζήτημα του χρέους, ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της αστικής τάξης μιλά για την ανάγκη σύστασης μιας κυβέρνησης "έκτακτης ανάγκης" ή και "εθνικής ενότητας" με συμμετοχή κοινοβουλευτικών, αλλά και εξωκοινοβουλευτικών "προσωπικότητων"...

Στην περίπτωση της ΕΛΕ, θα προέκυπτε μια διαταξική επιτροπή εκπροσώπων όλων των πλευρών της αστικής "κοινωνίας των πολιτών" υπό την εποπτεία της αστικής κυβέρνησης Παπανδρέου -μιλώντας με τους σημερινούς όρους- η οποία θα αναλάβει να διερευνήσει την ποιότητα του δημοσίου και ιδιωτικού χρέους, "συμπεριλαμβανομένου του χρέους που θα αποδειχθεί παράνομο, μη νομιμοποιημένο, ή απεχθές".

Μ' άλλα λόγια μια διαταξική επιτροπή θα αναλάβει να λύσει ένα... διαταξικό πρόβλημα. Το πρόβλημα του χρέους, όμως, δεν είναι ακριβώς... "διαταξικό" πρόβλημα, όπως υπονοεί η εν λόγω πρωτοβουλία, αναφερόμενη γενικά σε ένα "δημόσιο" και ένα, γενικά, "ιδιωτικό" χρέος. Τόσο το "δημόσιο" όσο και το "ιδιωτικό" είναι όροι εντελώς σχετικοί σε

ελέγξει" το χρέος;

ΗΣΗ ΣΥΣΤΑΣΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΧΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΕΟΣ



μία ταξική, καπιταλιστική κοινωνία. Να σημειωθεί, επίσης, πως πουθενά δεν υπάρχει ταξικός προσδιορισμός (πχ αναφέρεται στην "Ελλάδα" γενικά, στην "οικονομία" γενικά, κλπ.) στην έκκληση για τη σύσταση ΕΛΕ.

Ας ξεκαθαρίσουμε ορισμένα σημεία σχετικά με το χρέος. Το χρέος:

- ★ Δεν δημιουργήθηκε από όλες τις τάξεις μαζί, αλλά από την εκμετάλλευση της μιας από την άλλη. Δεν μπορεί κανείς να ξεχωρίσει τον καπιταλισμό, ως κοινωνικό σύστημα από το... ανεξέλεγκτο χρέος του, ειδικά όπως αυτό δημιουργείται στην εποχή της παρακμής του.
- ★ Είναι απόρροια της αδυναμίας του κεφαλαίου να αποσπά ικανοποιητική υπεραξία από την εργασία στην παραγωγική σφαίρα, αλλά και ταυτόχρονα γίνεται μοχλός απόσπασης μεγαλύτερης υπεραξίας.
- ★ Η εκτίναξη του χρέους συνολικά είναι συνέπεια της χρηματιστικής παγκοσμιοποίησης που έχει συντελεστεί την τελευταία τριακονταετία και η τρέχουσα κρίση χρέους έχει προκληθεί από την κρίση της όψιμης φάσης της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης.

Πιο συγκεκριμένα, το "δημόσιο" χρέος είναι εκείνο το χρέος που δημιουργήθηκε με πρωτοβουλία των εκάστοτε αστικών κυβερνήσεων με στόχο την κάλυψη των δομικών αδυναμιών της καπιταλιστικής παραγωγικής βάσης μιας χώρας και, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, την άντληση κερδών από επενδύσεις στο διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα με πρόσχημα, πλέον, τις ακόμα μεγαλύτερες δομικές παραγωγικές αδυναμίες και στόχο... ίδια οφέλη, για τους κρατούντες και τους καπιταλιστές εντολοδότες τους.

Δεν είναι ελληνικό πρόβλημα, αλλά διεθνές. Δεν αφορά μόνο την "εξαρτημένη" ή "ενδιάμεση" θέση της Ελλάδας στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα, αλλά όλη την ιμπεριαλιστική αλυσίδα, των δυτικών μητροπόλεων συμπεριλαμβανομένων των ΗΠΑ και της Ιαπωνίας, που έχουν τα μεγαλύτερα χρέη.

Από την άλλη μεριά, τα "ιδιωτικά" εργατικά χρέη, δηλαδή τα απλήρωτα δάνεια των εργατών, αφενός έγιναν δυνατά χάρη στην επέκταση του αστικού δημοσίου χρέους που μόλις περιγράψαμε (πχ το "φθινό χρέος" λόγω των χαμηλότοκων δανείων στα νοικοκυριά ήλθε μετά την ένταξη της χώρας ως "όλο" στην ευρωζώνη και όχι... του καθενός εργατή χωριστά), αφετέρου ισοσκέλισαν

τεχνητά την τεράστια απώλεια εισοδήματος των εργατών από την απλήρωτη υπεραξία της εργασίας τους.

Και αν αυτοί οι όροι δεν είναι αποδεκτοί ή κατανοητοί από ορισμένους, ας δούμε τη γιγάντια διαφορά μεταξύ ρυθμού αύξησης των μισθών και εκείνων των κερδών των τραπεζών ή το γεγονός ότι μόνο το 5% των δανείων που συνήψε το κράτος την τελευταία τριακονταετία κατευλήθη σε αυξήσεις μισθών δημοσίων υπαλλήλων.

Τέλος, το ιδιωτικό -ας πούμε- χρέος των καπιταλιστών και η "εθνικοποίηση" της αδυναμίας αποπληρωμής του (μέσω των κρατικών ενέσεων ρευστότητας και των ακόηουθων πακέτων λιτότητας) βρίσκεται στην "καρδιά της κρίσης της ευρωζώνης" και όχι το "δημόσιο και το ιδιωτικό" γενικά.

Εξάλλου, αυτό το χρέος είναι που κατέστησε την ευρωζώνη αδύναμο κρίκο της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης που ξέσπασε το 2007 στις ΗΠΑ, για να περάσει στην αντίπερα όχθη του Ατλαντικού, χωρίς να πάψει να έχει ως κέντρο τη χώρα των Γιάνκηδων. Αντίθετα απ' ό,τι αναφέρει η εν λόγω έκκληση, η τραπεζική χρεοκοπία έχει ήδη έλθει από το 2008-9 και δεν είναι απλά "πιθανή". Αναχαιτίστηκε προσωρινά με τις γιγάντιες κρατικές ενέσεις ρευστότητας και επανέρχεται δριμύτερη λόγω των κρατικών χρεοκοπιών, της νομισματικής αναταραχής και του νέου πληθωριστικού κύματος σε παγκόσμια κλίμακα.

Μ' άλλα λόγια όλο το εξωτερικό χρέος (άθροισμα "δημοσίου" και "ιδιωτικού") είναι... εξ ορισμού παράνομο, μη νομιμοποιημένο και επαχθές για την εργατική τάξη και... εξ ορισμού νόμιμο, νομιμοποιημένο και τίμιο για την αστική τάξη. Μέσος ορισμός δεν υπάρχει. Αυτή είναι η αλήθεια και αυτήν την αλήθεια πρέπει να πούμε στην εργατική τάξη, χωρίς αστικούς διαμεσολαβητές.

Μόνο η εργατική τάξη μπορεί να δώσει διέξοδο από την καπιταλιστική χρεοκοπία

Αν όλα τα παραπάνω ισχύουν, τι σημασία έχει να αποδείξει κα-

νείς τους ακριβείς "όρους" σύναψης των δανείων ή ποιο ιδιαίτερο μέρος του χρέους είναι "παράνομο", "μη νομιμοποιημένο" ή "επαχθές".

Αυτό μπορεί να έχει ή να αποκτήσει το αμέσως επόμενο διάστημα, μεγάλη σημασία για τον αγώνα μιας μερίδας της αστικής τάξης ενάντια στην άλλη, ειδικά καθώς καταρρέει η "λύση" του Μνημονίου και μαζί της η κυβέρνηση Παπανδρέου. Ελάχιστη, όμως, και μάλιστα τυπική ή απολύτως καμία σημασία θα μπορούσε να έχει για την εργατική τάξη.

Αυτή ξέρει, όπως και καθένας άνθρωπος σ' αυτή τη χώρα, πως από το 1974, οπότε και άρχισε να αυξάνεται ανεξέλεγκτα το χρέος, ως σήμερα, επί 36 χρόνια κυβερνάει η Νέα Δημοκρατία και το ΠΑΣΟΚ.

Τα υπόλοιπα λίγο χρειάζονται και η πραγματική αλήθεια θα μπορέσει, εν τέλει, να λάμψει όχι υπό το αστικό καθεστώς αλλά υπό αυτό της εξουσίας των εργατών και με τα ανεξάρτητα από την αστική τάξη εργαλεία τους και όχι εκείνων που οδήγησαν την κοινωνία στο σημερινό αδιέξοδο.

"Μέχρι τότε;", διερωτώνται πολλοί, "μέχρι την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη, τι πρέπει να κάνουμε;". Ο στόχος της εργατικής εξουσίας δεν μπορεί να διαχωρισθεί από τα μέσα που πρέπει να χρησιμοποιήσει η εργατική τάξη για να φτάσει σ' αυτό το σημείο.

★ Μέχρι τότε, λοιπόν και καθώς κλιμακώνεται ραγδαία η διαδικασία κληοπής των εργατών για χάρη (και εις μάτην) της εξόδου της καπιταλιστικής Ελλάδας και του κράτους της από τη χρεοκοπία, το βασικό έλλειμμα δεν είναι αυτό του "ελλείμματος δημοκρατικής ενημέρωσης" για τους ακριβείς όρους αυτής της κληοπής.

Η ενημέρωση για τα αντεργατικά αίσχη που κρύβονται πίσω από το χρέος είναι υπόθεση της προληταριακής πρωτοπορίας και όσων επιστημόνων έχουν ταχθεί έμπρακτα με την υπόθεση των καταπιεσμένων, στα πλαίσια της οργάνωσης της ταξικής πάλης για τη μονομερή κατάργηση ολόκληρου του εξωτερικού χρέους.

Γι' αυτό χρειαζόμαστε ένα εργατικό ταξικό μέτωπο, και όχι ένα νέο λαϊκό μέτωπο, πρόπλησμα του οποίου αποτελεί και η πρωτοβουλία για τη σύσταση ΕΛΕ για το χρέος.

Από αυτήν την άποψη είναι αντιδραστική η θέση που θέλει μια ΕΛΕ από τη μια μεριά να "ενθαρρύνει τη συμμετοχή ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων στην ανάπτυξη κινημάτων για την αντιμετώπιση του δημοσίου χρέους" και από την άλλη να "συνδράμει την Ελλάδα (σ.σ. την ελληνική αστική κυβέρνηση, προ-

φανώς) ώστε να λάβει όλα τα απαραίτητα μέτρα για να αντιμετωπίσει το βάρος του χρέους".

★ Τα όποια απαραίτητα για την εργατική τάξη "μέτρα" μπορεί να τα πάρει μόνο μια επαναστατική κυβέρνηση στα πλαίσια της εργατικής εξουσίας και σίγουρα όχι μια κυβέρνηση-υποχείριο του κεφαλαίου στα πλαίσια της αστικής εξουσίας και αυτά είναι: η εθνικοποίηση των τραπεζών και όλων των βασικών πυλώνων της οικονομίας, χωρίς αποζημίωση κάτω από εργατικό έλεγχο και διαχείριση, η απαλλοτρίωση του κεφαλαίου και η πλήρης σοσιαλιστική αναδιοργάνωση των κοινωνικών σχέσεων.

Αυτή είναι η μόνη ρεαλιστική πρόταση αντιμετώπισης της κρίσης του χρέους προς όφελος των εργατών και όχι η "αναδιανομή του πλούτου", όπως έχουν γράψει με άλλη αφορμή όλοι οι υποστηρικτές της ΕΛΕ, από τη "ρεφορμιστική" μέχρι την "επαναστατική" πτέρυγά της.

Ειδικά σε συνθήκες όπου στην Ελλάδα, οι δαπάνες για τόκους-χρεολύσια ισούνται πλέον με τα έσοδα του Κράτους. Μ' άλλα λόγια, από εδώ και πέρα είτε θα πληρώνεται το χρέος, είτε θα πληρώνονται οι μισθοί, οι συντάξεις και άλλες κοινωνικές παροχές. Μεσοβέζικη ή άλλη... "μεταβατική" ψευτο-λύση δεν υπάρχει!

Εξίσου αντιδραστική είναι η θέση που θεωρεί έμμεσα ως μόνη εγγύηση κατά της πίεσης των διεθνών και Ευρωπαίων πιστωτών της καπιταλιστικής Ελλάδας, τη "διεθνοποίηση" της ΕΛΕ δηλαδή να συνδράμουν στην "εθνική" προσπάθεια και άλλες διεθνείς προσωπικότητες και να γίνουν ΕΛΕ "σε άλλες χώρες της ευρωζώνης".

★ Την ίδια στιγμή, που η ευρωπαϊκή μπουρζουαζία συστήνει ένα πανευρωπαϊκό μηχανισμό ελεγχόμενης χρεοκοπίας (δηλαδή μια φύσει αντιλαϊκή αναδιάρθρωση του χρέους) ένα μεγάλο μέρος της ελληνικής "αριστεράς" διεκδικεί απλώς αυτή η αναδιάρθρωση να γίνει με... φιλολαϊκούς όρους.

Μόνο η διεθνής και διεθιστική επαναστατική δράση του ευρωπαϊκού προληταριάτου για την ανατροπή των αστικών κυβερνήσεων, των αντιλαϊκών μέτρων και της ίδιας της Ε.Ε. για τις ενωμένες σοσιαλιστικές πολιτείες της Ευρώπης των κυρίαρχων εργατικών συμβουλίων μπορεί να σταθεί εμπόδιο στην κερδοσκοπική λύσσα του χρηματιστικού κεφαλαίου. Γι' αυτό χρειαζόμαστε τώρα όσο ποτέ μια εργατική επαναστατική Διεθνή, την άμεση επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς.

Δημήτρης Κατσαγάνης



Εισαγγελέας Βισίνσκι: «Απαιτώ, σύντροφοι δικαστές, αυτά τα λυσσασμένα σκυλιά να τουφεκιστούν από το πρώτο ως το τελευταίο» [απόσπασμα από την αγόρευση του δημόσιου κατήγορου, γενικού εισαγγελέα της ΕΣΣΔ στην πρώτη δίκη της Μόσχας, 19 – 24 Αυγούστου 1936]

Τα «λυσσασμένα σκυλιά» που πρέπει να τουφεκιστούν είναι οι σύντροφοι του Λένιν στην Οκτωβριανή Επανάσταση. Οι «σύντροφοι δικαστές» αν τολμούσαν ας έκαναν και διαφορετικά. Ο εισαγγελέας Βισίνσκι, που με λύσσα αγοράζει, ήταν ο δεξιός μενσεβίκος που το καλοκαίρι του 1917 είχε εκδόσει ένταλμα σύλληψης του Λένιν ως κατασκόπου των γερμανών. Το 1936 καταδίκασε και εκτέλεσε τους παλιούς επαναστάτες για λογαριασμό του Στάλιν. Για τις υπηρεσίες του θα ανταμειφθεί προβιβαζόμενος σε υπουργό εξωτερικών μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Στην εποχή τους, πριν 75 χρόνια, στο σκοτεινό μεσονύκτιο της ιστορίας, λίγο πριν η ανθρωπότητα ριχτεί στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι Δίκες της Μόσχας είχαν συγκλονίσει την ανθρωπότητα. Σε μια σειρά σκηνοθετημένες δίκες, καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν όλοι οι πολιτικοί ηγέτες της Οκτωβριανής επανάστασης και οι στρατιωτικοί ηγέτες του κόκκινου στρατού. Από τα μέλη της κεντρικής επιτροπής του μπολσεβίκου κόμματος που οργάνωσαν την εξέγερση του Οκτώβρη 1917 –με εξαίρεση όσους είχαν «προλάβει» να πεθάνουν– εκτελέστηκαν όλοι ως προδότες, κατ' εντολή του Στάλιν. Ο εξοριστός Λέον Τρότσκι, κατηγορούμενος σε όλες τις δίκες, δολοφονήθηκε στο Μεξικό. Μαζί με τους επιφανείς ηγέτες της επανάστασης χιλιάδες άλλα μέλη του μπολσεβίκου κόμματος εκτελέστηκαν στις πιο αιματηρές εκκαθαρίσεις της ιστορίας. Όπως συνέβη και στη Μεγάλη Γαλλική Επανάσταση, με το θερμιδόρ και το βοναπαρισμό, όπου όλοι οι επαναστάτες δολοφονήθηκαν, αλλά σε τρισευρότερο βαθμό, η αντίδραση στον κόκκινο Οκτώβρη –για μια σειρά ιστορικούς λόγους, που έχουν αναλυθεί από τον Τρότσκι και την Τέταρτη Διεθνή– συνοδεύτηκε από μια αιματηρή αντεπανάσταση. Ως αποτέλεσμα της εσωτερικής αντεπανάστασης στο κράτος των εργατών και αγροτών κυριάρχησε μια συντηρητική γραφειοκρατική κλίση που βγήκε μέσα από το

σώμα της επανάστασης, ως καρκίνωμα. Ο Ιωσήφ Στάλιν ήταν ο ηγέτης αυτής της παρασιτικής κλίσης, που αφού κατέφαγε το σώμα της Σοβιετικής Ένωσης, οδήγησε στον πλήρη εκφυλισμό και την κατάρρευση /ενδόρρηξη το 1989-91.

Ύστερα από τρία τέταρτα του αιώνα, θα περίμενε κανείς σε μια έκδοση για τις περιβόητες Δίκες της Μόσχας μια πιο ψύχραιμη και προπαντός πιο αντικειμενική εξιστόρηση. Όμως, τα γεγονότα δείχνουν ότι η ιστορία αποτελεί ένα πεδίο της ιδεολογικο-πολιτικής, ταξικής, σε τελευταία ανάλυση, πάλης φορτισμένο με υψηλά δυναμικά. Ο τόμος *Οι Δίκες της Μόσχας*, στη σειρά *ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΙΚΕΣ*, της εφημερίδας *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* έρχεται να επιβεβαιώσει τον λόγο του αληθές.

Δυστυχώς, η διεύθυνση της εφημερίδας επέλεξε να αναθέσει τη συγγραφή των κειμένων σε μια ομάδα ιστορικών που στον ένα ή τον άλλο βαθμό είναι ταγμένοι στην υπεράσπιση του σταλινισμού. Συγκεκριμένα ο κ. Γιώργος Λεοντιάδης, καθηγητής στο πανεπιστήμιο Λομονόσοφ, ήταν υποψήφιος στις βουλευτικές εκλογές της 4/10/2009 και στις περιφερειακές εκλογές του 2010, ο κ. Αλέξανδρος Δάγκας, καθηγητής στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, είχε συνεισφέρει στον προσυνεδριακό διάλογο για το 18ο Συνέδριο του ΚΚΕ, ο κ. Γιώργος Μαργαρίτης, επίσης καθηγητής στο Αριστοτέλειο, ήταν υποψήφιος του ΚΚΕ στο ψηφοδέλτιο επικρατείας, ενώ ο κύριος Γιάννης Σκαλιδάκης, κι αυτός από το Αριστοτέλειο, σχετίζεται με την ΚΟΕ, οργάνωση του μαοϊκού χώρου γνωστή για τον φιλοσταλινισμό και ανηπρωτοκισμό της.

Σε άλλες εποχές, μετά το 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ το 1956, συγγραφείς από αυτόν τον πολιτικό χώρο ίσως να ήταν πιο αντικειμενικοί στην πραγμάτευση ενός τόσο φορτισμένου θέματος.

Υπενθυμίζουμε ότι για πολλές δεκαετίες, μετά την «μυστική έκθεση» του Χρουστσόφ στο 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, το ΚΚΕ χωρίς ποτέ να πάψει να είναι σταλινικό φρόντιζε να αποστασιοποιείται από τις πιο ακραίες και επαχθείς πρακτικές του καθεστώτος Στάλιν. Μετά το 18ο συνέδριο του ΚΚΕ το 2009 και την αποκατάσταση του Στάλιν τα εγκλήματα του σταλινισμού που ονομάζονταν «παραβιάσεις της κομματικής νομιμότητας» θεωρούνται αναγκαίες για το χτίσιμο του σοσιαλισμού. Στο 18ο συνέδριο του ΚΚΕ οι νέοι Βισίνσκιδες επικύρωσαν την ενοχή του πράκτορα (!) Μπουκάριν. Τώρα, από τον εκδοτικό μηχανισμό μιας μεγάλης φιλελεύθερης, κεντροαριστερής απόκλισης εφημερίδας, ο Τρότσκι και η οργάνωσή του, η Τέταρτη Διεθνή κατατάσσονται στους χειραγωγούμενους από τις «μυστικές υπηρεσίες» του ιμπεριαλισμού. Είναι σαφές ότι οι συγγραφείς του τόμου *Οι Δίκες της Μό-*

Η ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ



σχας έγραψαν στα πλαίσια της νέας γραμμής του Κόμματος του Περισσού.

Αντί για ιστορία παρουσιάζουν όλες τις προκαταλήψεις του σταλινισμού για τα συκοφαντημένα θύματα των Δικών της Μόσχας. Αντί για ιστορική έρευνα, στη βάση πολλών στοιχείων που έχουν έλθει στο φως της δημοσιότητας, αναπαράγουν τις συκοφαντίες της κατηγορούσας αρχής σε εκείνες τις δικαστικές σκευωρίες που οδήγησαν στην εκτέλεση το άνθος της ρωσικής σοσιαλιστικής επανάστασης. Και όπου παραθέτουν στοιχεία για τις δίκες και το κοινωνικο-ιστορικό πλαίσιο τους το κάνουν τόσο μονόπλευρα ώστε ο ιστορικός λόγος να καταλήγει σε απολογητική των μαζικών εκκαθαρίσεων.

Μερικά αποσπάσματα είναι αποκαλυπτικά.

Ο κ. Αλέξανδρος Δάγκας, καθηγητής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου και προσκεείμενος στο ΚΚΕ, με συνεισφορά στον προσυνεδριακό διάλογο του 18ου συνεδρίου για το ζήτημα της δίκης Μπουκάριν («Ο Τρότσκι, φανερά, ήταν στην υπόθεση των διώξεων το φόβητρο, το σκιάχτρο. Ξένο σώμα στο χώρο των μπολσεβίκων –συνεργαζόμενος μετά το 1917–, δεν πρόλαβε να δημιουργήσει μέχρι το 1927 (διαγραφή από το Κομμουνιστικό Κόμμα) παρά ορισμένες

διασυνδέσεις στην κορυφή (στο στρατό) και μια ισχυρή προσκεείμενη κομματική βάση. Εξορίστηκε το 1928 και απελάθηκε το 1929, περιφερόμενος έκτοτε (όχι για πολλά χρόνια) από τη Τουρκία μέχρι το Μεξικό, υποστηριζόμενος διεθνώς από ευάριθμες, ολιγομελείς τροτσκιστικές ομάδες, αόρατες στην κοινωνία (για τις συγκρίσεις στην Ελλάδα, ο πρώην γενικός γραμματέας του ΚΚΕ Παντελής Πουλιόπουλος έλαβε, ως υποψήφιος βουλευτής των τροτκιστών στις κοινοβουλευτικές εκλογές του 1936, 77 ψήφους). Τω όντι, το πραγματικό στήριγμα ανά χώρα δεν ήταν τα ελάχιστα τροτσκιστικά στελέχη και η μηδαμινή δύναμη των οπαδών αλλά οι μυστικές υπηρεσίες, οι οποίες χειραγωγούσαν την Τέταρτη Διεθνή εναντίον του αληθινού αντιπάλου, των μπολσεβίκων. Ανύπαρκτος στο σοβιετικό κόμμα, γνωστός από την ανάποδη (εχθρός) στη σοβιετική κοινωνία, διάσημος στη Δύση χάρη στην παρεχόμενη διαφήμιση, ο Τρότσκι χρησίμευσε στον Στάλιν ως πρόσχημα για τις διώξεις». (*Οι Δίκες της Μόσχας*, Κυριακάτικη ΙΣΤΟΡΙΚΑ, σελ. 53, οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Να υποθέσουμε ότι εδώ δεν μιλάει ο «καθηγητής του Αριστοτελείου πανεπιστημίου», αλλά ο βοηθός του γενικού εισαγγελέα των δικών

της Μόσχας Βισίνσκι; Πού θεμελιώνει ο κύριος Δάγκας τη χειραγώγηση της Τέταρτης Διεθνούς από τις μυστικές υπηρεσίες; Αυτή πράγματι ήταν η κυριότερη κατηγορία στις σκηνοθετημένες δίκες της Μόσχας. Όμως, ούτε στις δίκες ούτε από πραγματικά γεγονότα των επόμενων δεκαετιών επιβεβαιώθηκε ποτέ αυτή η κατηγορία. Αντίθετα, όλη η ιστορία μέχρι σήμερα έχει δείξει ότι το τροτσκιστικό κίνημα είναι ένα μέρος του εργατικού κινήματος – κατά τη δική μας άποψη η γνήσια επαναστατική πτέρυγα, που συνεχίζει την ιστορική παράδοση του μαρξισμού και του μπολσεβικισμού και αγωνίζεται για τη διαρκή επανάσταση και τον ελευθεριακό κομμουνισμό. Το αν «πέτυχε» ή όχι και τί πέτυχε το τροτσκιστικό κίνημα είναι ζήτημα συζήτησης. Όμως, η επανάληψη των αισχρών συκοφαντιών ότι η Τέταρτη Διεθνή χειραγωγείται από «μυστικές υπηρεσίες» είναι η κλασική μέθοδος της σταλινικής συκοφαντομηχανής. Πώς στοιχειοθετείτε κύριε Ιστορικό τις κατηγορίες σας; Ντροπή! Ντροπή και στην εφημερίδα που ανέλαβε να διαδώσει τέτοιες συκοφαντίες. Αν ο κύριος αυτός τάγραφε στο Ριζοσπάστη, θα λέγαμε πως ο εθισμός στη συκοφαντία είναι αγιάτρευτος. Φαίνεται όμως πως ο αστικός φιλελευθερισμός της νέας ιδιοκτησίας της Ελευθε-

ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

ροτυπίας είναι αρκετά ξεχειλωμένος για να χωράει και μπόλικος νεοσταλινισμός.

Αλλά ας δούμε και κάποιες άλλες πτυχές του παραπάνω αποσπάσματος αποκαλυπτικές για το πως ο κύριος Δάγκας γράφει την ιστορία.

Α) «Ο Τρότσκι... ξένο σώμα στο χώρο των μπολσεβίκων –συνεργαζόμενος μετά το 1917, ανύπαρκτος στο σοβιετικό κόμμα»

Αυτή την ιστορία έμαθε ο κύριος καθηγητής; Δεν άκουσε ποτέ για ένα σχίσμα στο ενιαίο Ρώσικο Σοσιαλδημοκρατικό Εργατικό Κόμμα, το 1903; Τότε, στο σχίσμα μπολσεβίκων-μενσεβίκων, ο Τρότσκι πράγματι χωρίστηκε από τον Λένιν, έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην επανάσταση του 1905, ως πρόεδρος του σοβιέτ της Πετρούπολης και σχημάτισε μια ενδιάμεση πολιτική ομάδα, την ομάδα των «συμφιλιωτών», για την οποία δέχθηκε πολλές και οξείες επιθέσεις από τον Λένιν. Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος και η προδοσία της Β' Διεθνούς, που κράτησε πατριωτική στάση, έφερε κοντύτερα τους οπαδούς του «επαναστατικού ντεφετισμού», αυτούς που στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο πάλευαν «για την ήττα της δικιάς τους πατρίδας». Στο Τσίμμερβαλντ (1915) μετείχαν και ο Λένιν, και ο Τρότσκι, σε μια προσπάθεια διεθνιστικής αντιπολεμικής δράσης των επαναστατών σοσιαλιστών ενάντια στον παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Μετά την Φεβρουαριανή επανάσταση και τις θέσεις του Απρίλη του Λένιν, ο Τρότσκι και οι Μεζραγιότσι προχώρησαν στο μπολσεβίκικο κόμμα. Ο Τρότσκι εκλέχτηκε στην κεντρική επιτροπή και στο πολιτικό γραφείο, εκλέχθηκε πρόεδρος στο σοβιέτ της Πετρούπολης και ήταν ο πρόεδρος της Στρατιωτικής επαναστατικής επιτροπής που οργάνωσε την Οκτωβριανή εξέγερση για την κατάληψη της εξουσίας. Δεν ήταν «συνεργαζόμενος». Ήταν μέλος της ηγεσίας του μπολσεβίκικου κόμματος, που δεν είχε καμιά σχέση με τη σταλινική αντίληψη του κόμματος και των διαφωνιών... Είναι ο ιδρυτής του Κόκκινου Στρατού που αντιμετώπισε την ιμπεριαλιστική επίθεση και ένα από τα 6 πρόσωπα που αναφέρει ο Λένιν στην περίφημη διαθήκη του, στο Γράμμα προς το Συνέδριο, ως

πιθανούς διαδόχους του – στη διαθήκη που προτείνει να απομακρύνουν τον Στάλιν από τη θέση του γενικού γραμματέα. Ο Τρότσκι είναι επίσης ένας από τους κύριους εισηγητές και οργανωτές της Τρίτης Κομμουνιστικής Διεθνούς, του κόμματος της παγκόσμιας επανάστασης...

Β) «Ο Τρότσκι... γνωστός από την ανάποδη (εχθρός) στη σοβιετική κοινωνία»

Πως να στοιχειοθετηθεί η θέση ότι ο Τρότσκι υπήρξε ανύπαρκτος στο σοβιετικό κόμμα και γνωστός στη σοβιετική κοινωνία ως εχθρός; «εχθρός του λαού»; Θα μπορούσε ο κύριος καθηγητής να είχε λίγο ανατρέξει στο σοβιετικό τύπο της εποχής, όχι στις χαλκευμένες πηγές της σταλινικής συκοφαντοσκολής. Θάβρισκε πολλά στοιχεία για την δημοφιλή Τρότσκι στις γραμμές των επαναστατών εργατών και φαντάρων, και το μίσος των λευκών αντεπαναστατών. Δεν θα έβρισκε όμως ίχνος από την προσωπολατρεία που καλλιέργησε η σταλινική σχολή. Η λατρεία του αρχηγού ήρθε αργότερα, όταν η επανάσταση εκφυλιζόταν και μια προνομιούχα γραφειοκρατία έσπρωχνε τον Στάλιν ψηλά στην εξουσία, όπως η τρικυμισμένη θάλασσα σπρώχνει στον αφρό τα σαρίδια. Πάντως, την αλήθεια για τον «άγνωστο» – «γνωστό απ' την ανάποδη» Τρότσκι την δίνει ο ίδιος ο κ. Δάγκας, σε άλλο σημείο του ίδιου κειμένου του. Συγκεκριμένα, στη σελ. 39, όπου γράφει: «Ο Τρότσκι, μεγάλο όνομα, δεύτερος μετά τον Λένιν, είχε αναγνωρισιμότητα στην κοινωνία, όχι όμως στον κομματικό μηχανισμό. Το αντίθετο συνέβη με τον Στάλιν, επισκιαζόμενο από τους συνεργάτες του Λένιν (Μπουκάριν, Ζινόβιεφ, Κάμενεφ, Τρότσκι...)» (ό.π. σελ. 39). Όταν δημιουργούνται αμαλγάματα, η δεξιά του εγκεφάλου μπερδεύεται και δεν γνώπει τί ποιεί η αριστερά. Η αλήθεια αναπόφευκτα ξεπροβάλλει.

Γ) «Ο Τρότσκι... διάσημος στη Δύση χάρη στην παρεχόμενη διαφήμιση»

Από τη Ρόζα Λούξεμπουργκ, μέχρι την Έμμα Γκόλντμαν – μερικές φορές επικριτικά, είναι αλήθεια – από τους κόκκινους μέχρι τους δεξιούς, όλος ο κόσμος εκείνη την εποχή μιλούσε για τον Λένιν

και τον Τρότσκι. Μήπως ήταν μέγρος της συνωμοσίας της Δύσης να διαφημίσει τον... «αντεπαναστάτη» Τρότσκι; Κι ο αμερικανός επαναστάτης Τζον Ρηντ, συγγραφέας του περίφημου «Δέκα μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο», πληρώθηκε για να διαφημίσει τον... Τρότσκι; Στον κύριο καθηγητή ιστορίας θα μπορούσαμε να συστήσουμε να ανατρέξει στις πηγές, γιατί από δεύτερο χέρι δεν γράφεται ιστορία. Επειδή ίσως είναι δύσκολο να ανατρέξει σε ξένες πηγές, θα μπορούσε να προσφύγει στις ελληνικές εφημερίδες του 1917 για να έχει μια ίδια γνώμη για την παρεχόμενη «διαφήμιση» του Τρότσκι.

Δ) «Ο Τρότσκι... περιφερόμενος έκτοτε (όχι για πολλά χρόνια) από τη Τουρκία μέχρι το Μεξικό...»

Ο κύριος Δάγκας δεν εξηγεί το «όχι για πολλά χρόνια». Ίσως το πως κόπηκε το νήμα της ζωής του Τρότσκι, από τον πράκτορα του Στάλιν Ραμόν Μερκαντέρ, τον Αύγουστο του 1940, δεν έχει ιστορικό ενδιαφέρον.

Αλλά εμείς θα μείνουμε σ' αυτό το «περιφερόμενος». Η μεταφορά αρέσει πολύ στον κύριο Δάγκα, που την επαναλαμβάνει στη σελίδα 46: «Ο Τρότσκι (περιπλανώμενος Ιουδαίος – κρυβόταν στις γαλλικές Άλπεις)...».

Ας δούμε που κρυβόταν ο «περιπλανώμενος» Τρότσκι. Με αφηρημένες γενικότητες, είναι γνωστό ότι δεν γράφεται ιστορία. Ο ιστορικός πρέπει να παραθέτει συγκεκριμένα ιστορικά γεγονότα. Ο ιστορικός κύριος Δάγκας μάς πληροφορεί ότι ο Τρότσκι κρυβόταν στις... γαλλικές Άλπεις. Δεν μας λέει αν έκανε τουρισμό! Πάντως, μέσα στην άγνοιά του φαίνεται να διαψεύδει έναν από τους βασικότερους μάρτυρες κατηγορίας στην δεύτερη δίκη της Μόσχας, τον ανταποκριτή της *Ισθόσια Ρομ*, που κατέθεσε ότι συναντήθηκε με τον Τρότσκι στο δάσος της Βουλώνης, στο Παρίσι, για να πάρει εντολές για τρομοκρατικές πράξεις.

Ας δούμε την παραμονή του Τρότσκι στη Γαλλία.

Ύστερα από τετράχρονη εξορία στην Τουρκία, στο νησάκι Πρίγκηπος, από τον Φεβρουάριο του 1929, ο Τρότσκι κατόρθωσε να πάρει προσωρινή άδεια παραμονής και να μεταβεί στη Γαλλία στις 24 Ιουλίου 1933. Έφθασε με

πλοίο στο Κασί, κοντά στη Μασσαλία και συνοδεία της αστυνομίας μετέβη στο Σεν Παλέ, στην περιοχή του Ρουαγιάν, κοντά στις ακτές του Ατλαντικού. Έμειναν εκεί δύο μήνες. Μετά, για δυο εβδομάδες έμειναν κοντά στα Άνω Πυρρναία. Καθώς ήταν άρρωστος πήρε άδεια να εγκατασταθεί κοντά στο Παρίσι, στη Μπαρμπιζόν, μέχρι που οι εφημερίδες τους ανακάλυψαν. Κάτω από την πίεση του τύπου, αστικού και σταλινικού, που έκαναν καμπάνια ενάντια στην χορήγηση άδειας παραμονής στον Τρότσκι, ο κυνηγημένος επαναστάτης, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη Μπαρμπιζόν. Μετέβη σε ένα μικρό ξενοδοχείο που νοίκιασαν σύντροφοί του όχι μακριά από τα ελβετικά σύνορα, όπου τον αναγνώρισαν και υποχρεώθηκε να καταφύγει σ' ένα χωριό κοντά στο Γκραντ-Σαρτρέζ, στον Ιζέρ. Και μετά, ξανά νέο καταφύγιο έξω από την Γκρενόμπλ.

Ο Βίκτωρ Σερζ, στο βιβλίο *Τρότσκι*, που συνέγραψε με τη Ναταλία Σέντοβα, συντρόφισσα του Τρότσκι, περιγράφει:

«Η άδεια παραμονής μας έληγε. Βομβαρδισμένος από τους αντιδραστικούς και τους σταλινικούς, ελάχιστο καιρό μετά την εξέγερση στην Πλας ντε λα Κονκόρντ, που την οργάνωσε η δεξιά και τη στήριξε το Κομμουνιστικό Κόμμα, ο υπουργός Εσωτερικών, ο κύριος Σαρό, απαίτησε την αποχώρησή μας από τη Γαλλία. Υπεγράφη διαταγή απέλασης. Δεν μπορούσαμε να πάμε πουθενά για μας, ο πλανήτης παρέμενε χωρίς διαβατήριο. Η Γενική Ασφάλεια μας ενημέρωσε πως στο εξής θα υποκειμέθα σε ειδική επιτήρηση. Ο Λέων Νταβίντοβιτς σημείωνε αργότερα πως “τον τελευταίο χρόνο παραμονής μου στη Γαλλία, ήμουν πιο απομονωμένος από τον κόσμο κι από τότε που βρισκόμουν στην Πρίγκηπο” [...]

Και πάλι απαγορευμένος πλανήτης! Μας ήταν πραγματικά αδύνατο να βρούμε άλλο άσυλο. Εγκαταλείψαμε τους Μπο [οικογένεια ενός τροτσκιστί δασκάλου που τους φιλοξένησε έξω από την Γκρενόμπλ] για να μείνουμε λίγο καιρό σε ένα ετοιμόρροπο σπιτάκι, νοικιασμένο στον Λέοντα Σεντόφ [τον γιό του] και την γυναίκα του, κοντά στο Παρίσι. Σχεδόν καθημερινά, η αστυνομία ερχόταν να ζητήσει πληροφορίες για τα σχέδιά μας [...]. Μια εργατική κυβέρνηση σχηματιζόταν στη Νορβηγία: φίλοι από το Όσλο ζήτησαν άσυλο για λογαριασμό μας και τελικά το πήραν». [Βίκτωρ Σερζ, *Λέων Τρότσκι*, εκδόσεις Κοκλιάς, Αθήνα 2004, σελ. 237].

Αφήνοντας την... περιπλάνηση στη Γαλλία, ο εξόριστος επαναστάτης θα φθάσει στη Νορβηγία, τον Ιούνιο του 1935. Θα τον εκδιώξουν κάτω από την πίεση του πρεσβευτή της ΕΣΣΔ τον Δεκέμβριο



του 1936 και με ένα φορτηγό πλοίο θα φθάσει στο Μεξικό στις 9 Φεβρουαρίου 1937. Θα βρει φιλοξενία στο Μεξικό, τη μόνη χώρα του κόσμου που δέχεται να του χορηγήσει βίζα. Εκεί, στις 20 Αυγούστου 1940 θα τον βρει η δολοφονική αξίνα του δολοφόνου που είχε στείλει ο Στάλιν, αφού μια άλλη απόπειρα δολοφονίας, λίγους μήνες πριν, είχε αποτύχει.

Αυτή είναι εν συντομία η «περιφορά» του Τρότσκι (όχι για πολλά χρόνια, είναι αλήθεια) από τη Τουρκία μέχρι το Μεξικό.

Οι συγγραφείς του τόμου και η διεύθυνση της εφημερίδας δεν νομίζουν πως ξεπερνάει το μέτρο η περιγραφή τους;

Όταν κυκλοφόρησε το βιβλίο ιστορίας του δημοτικού, με τον *political correct* «συνωπισμό» των κυνηγημένων ελλήνων στα μικρασιατικά παράλια, είχε δεχθεί, και δικαίως κριτική (και δεν εννοούμε τους εθνικιστικούς και φασιστικούς βρυκνηθμούς). Σε τί διαφέρει η σταλινική εκδοχή του «περιφερόμενου» και «περιπλανώμενου», καταδιωκόμενου από τους εκτελεστές της Γκε Πε Ου Τρότσκι; Αιδώς...

Και πριν κλείσουμε το παρόν κείμενο, επανερχόμενοι στο επόμενο φύλλο της ΝΠ, θα θέσουμε ένα ερώτημα: Δεν κατανοούμε το λογοπαίγνιο του καθηγητή του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου κυρίου Δάγκας για τον «περιπλανώμενο Ιουδαίο» Τρότσκι; Το «Ιουδαίος» κρύβει κάποια μομφή για την εθνική του προέλευση; Και γιατί ο κύριος αυτός κρίνει σκόπιμο να τονίσει την εθνική καταγωγή των Ζινόβιεφ και Κάμενεφ: «Ο Ζινόβιεφ, ο Εβραίος μπολσεβίκος... Ο άλλος Εβραίος μπολσεβίκος Κάμενεφ...»; (ό.π. σελ. 59) Διαβάζοντας τον Λένιν, ακόμα και όταν απειλούσε να διαγράψει από το μπολσεβίκικο κόμμα τους Ζινόβιεφ και Κάμενεφ ποτέ δεν είδαμε να γράφεται κάτι για την εβραϊκή τους καταγωγή. Ποια είναι η σκοπιμότητα της αναφοράς στην εθνική καταγωγή των θυμάτων του Στάλιν; Μήπως ο γνωστός αντισημιτισμός του «πατερούλη» Στάλιν;

(Συνεχίζεται)
Θόδωρος Κουτσουμπός

Ψύλλοι στ' άχυρα



Δεν ξέρω αν σας έχει τύχει ποτέ να γνωρίσετε μια πανέμορφη γυναίκα και να μην θέλετε να είσαστε μαζί της γιατί σας χαλάει μια λεπτομέρεια. Προσωπικά σε τέτοια θέματα αδιαφορώ για τις λεπτομέρειες, πιστεύω πως κι εσείς κάνετε το ίδιο, οπότε άκυρο το παράδειγμα, ας βρούμε άλλο. Έχει 40 βαθμούς θερμοκρασία, είσαι σε μια παραλία με τη γυναίκα που λέγαμε κι εκεί που βρίσκεσαι στον παράδεισο, σου λέει ο μπάρμαν πως δεν έχει παγωμένη τεκίλα και τα χαλάει όλα. Κάπως έτσι έχει ανοίξει μια ατελείωτη κουβέντα για ποιό λόγο αρκετοί από μας δεν μπορούμε να χαρούμε όσο θα έπρεπε μια σχεδόν τέλεια ομάδα σαν την Μπαρτσελόνα.

Δεν είχα ξεκάθαρη απάντηση μέχρι πριν δύο εβδομάδες. Στην αρχή νόμιζα πως φταίει η αγάπη μου για την Αθλέτικ Μπιλμπάο (προσοχή: Αθλέτικ κι όχι Αθλέτικο. Ιδρύθηκε από κάτι μισότρελους Βρετανούς κι Αθλέτικο λεγόταν με το ζόρι στα χρόνια του Φράνκο). Μετά νόμιζα πως με χάλαγαν οι πολλές πάσες. Πιο μετά κατέληξα πως είμαι ένας κομπλεξικός που πονάνε τα μάτια μου όλο το χρόνο βλέποντας τον Λαγό, τον Βύντρα και τον Γκα-

λίτσιο και θέλω να έχω άποψη και για τη Μπάρτσα ο φουκαράς.

Τελικά ήρθε η φοβερή δημόσια τηλεόραση και μου έλυσε το πρόβλημα. Είδα το ματς Άρσεναλ - Μπάρτσα στη NET χωρίς ήχο, γιατί οι περιγραφές που κάνουν οι τύποι είναι τόσο ανυπόφορες κι εκνευριστικές όσο ν' ακούς με την τσιμπλα στο μάτι τον Αυτιά να ωρύεται για τις συντάξεις. Χωρίς φωνή και ατμόσφαιρα γηπέδου παρατηρούσα τις εκφράσεις των παικτών στα κοντινά πλάνα. Μάτια ήρεμα και σίγουρα, ακόμα κι όταν τους στράβωσε το ματς, μάτια που ξεχειλίζουν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους και στους συμπαίχτες τους, μεγαλωμένοι όλοι μαζί στην περιφημη Λα Μασία, την ακαδημία των Καταλανών. Εκεί που τα παιδάκια διδάσκονται το ένα και μοναδικό σύστημα που θα παίζουν μέχρι την πρώτη ομάδα, ανεξαρτήτως προπονητή. Γι αυτό αναρωτιόμαστε πολλές φορές όταν τους βλέπουμε να κρύβουν το τόπι, ποιός κερατάς κρατάει το τηλεχειριστήριο. Τους έβλεπα να δέχονται αδιαμαρτύρητα τις αποφάσεις του διαιτητή σαν να μην τους αφορούν. Να σέβονται τους αντιπάλους σα να βρίσκονται εκεί μόνο και μόνο για να εξυπηρετήσουν το δικό τους παιχνίδι. Και τότε αποφάσι-

σα πως αυτό ακριβώς μου τη σπάει. Η έλλειψη αγωνίας στο βλέμμα, η απουσία αλτρείας. Δεν είναι ότι δεν ρίχνουν καμιά κλωτσιά επειδή δεν το χρειάζονται, είναι πως κι όταν το χρειάζονται δε θα το κάνουν. Δε θα τραβήξουν τα μαλλιά τους όταν φάνε γκολ, δε θα κάνουν καθυστέρηση. Θ' απαντήσουν σε ότι απροσδόκητο τους συμβεί με τον ίδιο τρόπο. Με ταχύτητα, έκρηξη, τεχνική και πάντοτε τα ίδια ήσυχια μάτια. Με τα οποία δεν μπορώ να ταυτιστώ, δεν μπορώ να τα νιώσω, δεν μπορώ να γίνω μέλος της ομάδας τους.

Στην μπάλα γουστάρω μάτια τρελαμένα. Από πανικό, από θυμό, από έκπληξη, από χαρά απ' ότι να 'ναι. Στο κάτω κάτω αν είμαι ο καλύτερος, θέλω μάτια ονομι κι αλαζονικά. Σ' ένα ματς θέλω να βιώσω πενήνια διαφορετικά συναισθήματα κι όχι μια επίπεδη ανωτερότητα. Θαυμάζω το θέαμα που χαρίζουν, προτιμώ τον Μέσι απ' τον Καραγκούνη αλλά δεν είμαι μαζί τους.

Η μπάλα είναι το άθλημα του λάθους. Ζούμε τα πιο έντονα πάθη μέσα απ' το λάθος. Το δικό μας ή του άλλου. Κι έτσι μ' αρέσει να ζω. Ακόμα κι αν κάνω λάθος.

Μιχάλης

Φώτης Γραμματικάκης (1929-2011)

Ένας παλαίμαχος τροτσκιστής & αγωνιστής του εργατικού κινήματος

Πέθανε σε ηλικία 81 χρόνων ο Φώτης Γραμματικάκης και κηδεύτηκε την Τετάρτη 30/3 στο νεκροταφείο του Χολαργού, πρώτος πρόεδρος της ΠΕΤ-ΟΤΕ μετά την Χούντα.

Γεννήθηκε στη Σοβιετική Ένωση (όπως ο ίδιος έλεγε, όχι Ρωσία) στο Κράσνονταρ - κόκκινη πόλη - στα σύνορα του Καυκάσου στον ποταμό Κουμπάν. Κατάγονταν από οικογένεια διανοουμένων, ο πατέρας του ήταν αξιωματικός της αστυνομίας και τον κατάπιε η μαύρη νύχτα του Σταλινισμού. Μετά από αυτό σε ηλικία 6 χρόνων η μητέρα του παίρνει και μετά από πολλές στερήσεις και κακουχίες, έρχονται στην Ελλάδα.

Το 1949 αρχίζει να δουλεύει στον ΟΤΕ και από την δεκαετία του '60 ασχολείται με τον συνδικαλισμό. Μαζί με τον Τάσο Ρήγο - και αυτός Τροτσκιστής Μακρονησιώτης, παλεύουν ενάντια στους Μακρήδες της ΓΣΕΕ και το '64 ανατρέπουν την δοτή διοίκηση του Μπίτσιου στον ΟΤΕ, ενοποιούν τους εργαζόμενους στην ΠΕΤ-ΟΤΕ σε ένα σωματείο με πρόεδρο τον Τάσο Ρήγο και αντιπρόεδρο τον Φ. Γραμματικάκη. Η χούντα στην συνέχεια τους καταδίωξε και έτσι μετά την ανατροπή της ο Φ. Γραμματικάκης ηγείται στην ανασύσταση του σωματείου και γίνεται ο πρώτος πρόεδρος της ΠΕΤ-ΟΤΕ.

Σε όλη την ζωή του παρέμεινε πιστός οπαδός του Τρότκι πιστεύοντας πάντα στη νίκη. Ο ίδιος έλεγε «**Βλέπω στο βάθος του τούνελ μια σπίθα**, το εργατικό κίνημα μπορεί να ανάψει μια τεράστια πυρκαγιά, είμαι αισιόδοξος. Παρακολουθώ την εξέγερση της νεολαίας. Χαίρομαι για αυτό, **ξαναγεννιέται η ελπίδα**. Όλα αυτά τα είχαν προβλέψει ο **Μαρξ, ο Λένιν, ο Τρότκι και η Ρόζα Λούξεμπουργκ. Τι είναι το κραχ; η αρρώστια η ελαττωματικότητα του συστήματος**».

Γρ. Δ.

Αυλαία

Έφυγε από τη ζωή, σε ηλικία 89 ετών, ο Ιάκωβος Καμπανέλλης, θεατρικός συγγραφέας, επιζήσας από το ναζιστικό κολαστήριο Μαουτχάουζεν.

Ο Ιάκωβος Καμπανέλλης γεννήθηκε στη Νάξο, το 1922. Η οικογένειά του μετακόμισε στην Αθήνα το 1934. Το 1942 συνελήφθη από τους Ναζί (στη Βιέννη) και στάλθηκε στο Στρατόπεδο Συγκέντρωσης των Ες-Ες Μαουτχάουζεν, όπου έμεινε κρατούμενος απ' το καλοκαίρι του 1943 μέχρι την απελευθέρωσή του στις 5 Μαΐου 1945.

Παρότι λόγω οικονομικής ανέχειας της οικογένειάς του δεν κατόρθωσε να σπουδάσει (έβγαλε μόνο την Α' Γυμνασίου) αναδείχθηκε σε έναν από τους σημαντικότερους μεταπολεμικούς ανθρώπους των γραμμάτων. Έγραψε θεατρικά, τον "Χορό Πάνω στα Στάχια" (1950), την "Εβδομη Μέρα της Δημιουργίας", "Αυλή των Θαυμάτων", "Ηλικία της νύχτας", το "Παραμύθι Χωρίς Όνομα", η "Γειτονιά των Αγγέλων" και το "Μεγάλο μας Τσίρκο".

Έγραψε τους στίχους στο «Παραμύθι χωρίς όνομα» του Μάνου Χατζιδάκι και το Μαουτχάουζεν του Μίκη Θεοδωράκη, σενάρια ταινιών, όπως η "Στέλλα" του Μιχάλη Κακογιάννη και ο "Δράκος" του Νίκου Κούνδουρου. Ακόμη, ασχολήθηκε με τη δημοσιογραφία.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι από το πεζό του «Μαουτχάουζεν».

Τα σημάδια έρχονταν από γη κι ουρανό...

Ήταν Απρίλης. Κ' ήταν χίλια εννιακόσια σαράντα πέντε. Είχαμε αρχίσει να το ξέρουμε πως ο πόλεμος πάει να τελειώσει... Τα σημάδια ήταν πολλά. Τα μεγάφωνα που ήταν μέσα στις παράγκες για ν' ακούμε τ' ανακοινωθέντα της Βέρμαχτ και τους λόγους του Χίτλερ, είχαν από καιρό βουβαθεί.

Κάθε μέρα ο ουρανός έτριζε από εκατοστιαριές αμερικάνικα βομβαρδιστικά που έρχονταν απ' τη μεριά της Γαλλίας. Ένα απόγευμα μετρήσαμε πάνω από χίλια. Οι Ες-Ες έβγαζαν απ' τις παράγκες τους και τα κυνηγούσαν με βλαστήμιες. Ύστερα ανάβανε τσιγάρα, αρχίζανε τα καλαμπούρια ώσπου να τους πιάσει υστερία από τα γέλια.

Ο ούντερ-σάρφ-φύρερ Λέεμπ, γραμματέας στην Πολιτική Διεύθυνση, έκλεβε φαί απ' την κουζίνα των αξιωματικών και

ΜΕ ΣΤΥΛ... ΟΠΑΔΙΚΟ...

πω πολυσέλιδη έκθεση!). Οπαδοί είμαστε και δεν αλλάζουμε, αλλά ως εδώ!

«...Το παιχνίδι στο Καρτισκάκη ζωντάνεψε τους πεθαμένους...». Αυτό μου είπε μιλώντας στο τηλέφωνο, μια γιαγιά γειτόνισσα, βέρα πειραιώτισσα και θαμμένη... κόκκινη. «Το πρωτάθλημα είναι άξια δικό μας. Ήρθε ο ισπανός, έφερε και μια στρατιά δικούς του και ξεμπέρδεψε γρήγορα. Στρωτό ποδόσφαιρο, λίγο από σύστημα, και 2-3 παίκτες που κοπάνε το τέρμα όταν σουτάρουν... και όχι την μπάλα... Ο Παναθηναϊκός άλλωστε δεν παίζει φέτος. Κόκκινη στρατιά...».

Αυτά μου είπε, αυτά σας λέω. «Μα γιαγιά, ξεκινώντας να θαθαίνω το θέμα, το μάτς στο Καρτισκάκη αλλά εν τέλει και όλα τα παιχνίδια δείχνουν κάτι άλλο. Τα... σκουπίδια που έχουν μαζευτεί ως παράγοντες. Μαφρία Μπέος, Κούγιας, Μπιγκ-Μακ... και συζητήστε προέδρου Μαρινάκη, Κόκκαλη, Βγενόπουλου... (και αν συνεχίσω θα γρά-

τις δικαιολογίες) ή πράγματι είχε πέσει η γραμμή. (!).

Υ.Γ.1 : Ξέρω ότι το επαγγελματικό ποδόσφαιρο έχει καταστρέψει το άθλημα. Αλλά επιπρέπει μου να σας πω ότι υπάρχει μια μικρή εξαίρεση... Μπαρτσελόνα !!!...

Αυτή η ομάδα είναι χάρμα οφθαλμών. Οι τεχνικοί των Playstation και Xbox δεν προλαβαίνουν να αντιγράψουν τις κινήσεις των παικτών των μπλαουγκράνα!! Στην Ισπανία, οι μόνοι τσαμπουκάδες είναι οι παίκτες! Και εδώ πρέπει να υποκλιθούμε. Αυτό κάνω κάθε σαβ/κο....

Επίσης, η ισπανική ποδοσφαιρική κουλτούρα δεν χωράει κουλιγκανς. Κορποπαρέες μαζεύομαστε και βλέπουμε τα παιχνίδια. Μαθήματα για όλους εμάς (!).

Υ.Γ.2 : «μια τέτοια ομάδα σαν την Μπάρτσα και έχει τέτοιους φιλάθλους χωρίς πάθος...! Θα της άξιζε μια κόκκινη κερκίδα...».

Υ.Γ.3 : Μα τότε θα αργούσε πολύ η εξέγερση στην Ελλάδα...

Woman Radical Fan.

για τον Ιάκωβο Καμπανέλλη



μας το μοίραζε για να μας αποδείξει πόσο πονόψυχος είναι.

Οι Ες-Ες έδεσαν έναν Πολωνό αγκαλιά με τέσσερες πεθαμένους και τον άφησαν έτσι τέσσερες μέρες στην απομόνωση. Όταν την πέμπτη μέρα βγήκε, γύριζε από παράγκα σε παράγκα κι έλεγε πως οι πεθαμένοι του είπαν ότι «ο Στάλιν θα 'ρθει το Μάη».

Τις νύχτες βλέπαμε λάμπεις χαμηλά στον ορίζοντα. Νύχτα με τη νύχτα οι λάμπεις έρχονταν πιο κοντά στο στρατόπεδο. Ένας Ες-Ες με φώναξε να του ξελασπώσω με το σκούφο μου τις μπότες που φορούσε. Ύστερα με διάταξε να τις παστρέψω με τη γλώσσα μου. Ένας φίλος του τον πλησίασε και πιάσανε ψιλή ψιθυριστή κουβέντα. Τον άκουσα να λέει, πως οι δικοί τους «έρχονται για μέσα».

Στο δάσος που κύκλωνε το στρατόπεδο οι μελλοθάνατοι πριν εκτελεστούν ανοίγανε τους λάκκους τους. Σ' ένα λάκκο, το χώμα που σωριάζανε στο πλάι ξανακύλησε τρεις φορές μέσα, έτσι σαν ένα θεόρατο αόρατο φτυάρι να το 'σπρώχνε.

Ο Ες-Ες που επόπτευε, χλώμιασε, πήγε και το ανάφερε στον διοικητή. Τον σκοτώσανε στο διάδρομο του Διοικητήριου με την κατηγορία «ηττοπαθής».

Την τελευταία βδομάδα του Απριλίου είδαμε σωρούς χαρτιά να καίγονται κοντά στη μεριά που ήταν τα εργαστήρια. Καίγανε τα αρχεία. Εξαφανίζανε τους καταλόγους των ντουφεκισμένων, των κρεμασμένων, των σκασμένων με γκάζι, των πνιγμένων στο Γαλάζιο Δούναβη, των φαγωμένων από σκυλιά, των ξεπνοισμένων από βασανιστήρια. Ο Ρώσος ταγματάρχης Πιρόγκοφ σαν είδε τις φωτιές είπε: «Τους καίνε για δεύτερη φορά».

Στο γήπεδο, εκεί που άλλο-

τε οι ομάδες των Ες-Ες παίζανε ποδόσφαιρο με ομάδες που έρχονταν απ' τα γύρω χωριά και τα εργοστάσια, εκπαιδεύανε τώρα εθελοντές που φεύγαν γραμμή για το μέτωπο. Οι εθελοντές ήταν όλοι τους γέροι βαρυποινίτες, φερμένοι από μια κοντινή φυλακή. Τους πεθαίνανε στα γυμνάσια και στις φωνές... «Χίτλερ Ζιγκ - Ζιγκ - Ζιγκ!». Το απογευμα γυρίζανε στις παράγκες τραγουδώντας βραχνά, παράφωνα, ξεθυμασμένα...

*«Στην πατρίδα ανθεί
ένα λουλουδάκι
και το λεν... άιν τσβό-ντράι...
Έρρικα!»*

Ο βαρώνος φον Λιντενχάους που δούλευε σκουπιδιάρης στη μεγάλη πλατεία, κάθε που τους έβλεπε να περνούν, τραγουδούσε κι αυτός...

*«Το παλιό μας το
γραμμόφωνο ξεκούρδισε...
άιν-τσβό-ντράι...
και το λεν... Τρίτο Ράιχ!»*

Ένα πρωί, στα ξαφνικά, ένα αμερικάνικο καταδιωκτικό σβούριξε πάνω απ' τις παράγκες και τα γραφεία. Κατέβαινε τόσο χαμηλά λες κι ήθελε να προσγειωθεί στην πλατεία. Ύστερα άρχισε τα παιχνίδια. Βάλθηκε να πολυβολεί στα παράθυρα του Διοικητήριου. Οι Ες-Ες φοβισμένοι μην πέσουν και βόμβες, βγήκαν στο δρόμο. Το καταδιωκτικό τους κυνηγούσε μια πάνω μια κάτω, κόβοντας επικίνδυνες βόλτες. Ξαφνιασμένοι κι αλαφιασμένοι σκουντρούσαν ο ένας πάνω στον άλλον. Μαζώνονταν, σκόρπιζαν, σκόνταφταν, γλιστρούσαν, πέφτανε.

Εμείς τρέμαμε μην πάει αυτός ο «κάου-μπόου» και τρακάρει πάνω σε κάνα πύργο. Ίδρωμένοι, βρώμικοι, λαχανιασμένοι οι Ες-Ες ήρθανε και χωθήκανε ανάμεσά μας. Τα αμπέχονα

τους ανεβοκατεβαίνανε απ' τις κοφτές ανάσες, οι ζώνες τους τρίζανε, ο αγέρας μύριζε σωματίλα και φόβο.

Ο «κάου-μπόου» με το καταδιωκτικό έκανε ένα άγριο κύκλο έτσι σαν να τον χάραζε πάνω σε τζάμι, κι έφυγε.

Οι Ες-Ες μείνανε άφωνοι, ασάλευτοι και μας κοιτάζανε στα μάτια. Τους κοιτάζαμε και μεις κατάματα, άφωνοι, ασάλευτοι, σε στάση προσοχής, ακολουθώντας την πειθαρχία που θέλανε. Πήραν

πρώτοι τα μάτια τους, κοίταξαν αλλού. Καθώς γυρίζανε στα γραφεία τους άρχισαν να ψάχνουν στο δρόμο και στις πρασιές και να μαζεύουν τα πράγματα που τους είχαν πέσει.

Κι όμως, όσο πλήθαιναν τα καλά σημάδια, τόσο πιο κοντινός γινόταν ο κίνδυνος για μας. Το ομαδικό ξεπάστρεμα είχε αρχίσει από βδομάδες. Ο θάλαμος του γκαζιού και οι φούρνοι δουλεύανε μέρα και νύχτα. Κάμανε αρχή με τους άρρωστους και συνεχίσανε με κείνους που είχαν έρθει από άλλα στρατόπεδα. Οι μελλοθάνατοι περιμένανε στην ουρά τη σειρά τους.

Ο διοικητής έκανε απανωτές επιθεωρήσεις, σκύλιαζε που τόσοι μελλοθάνατοι περιμένανε στην ουρά. Φώναζε ότι έπρεπε να βρεθεί τρόπος ν' αυξηθεί η «απόδοσις». Ο υποδιοικητής έλεγε ότι δεν υπάρχει πια αρκετό γκάζι για να κάμει κι άλλους θαλάμους. Και το πετρέλαιο όπου να 'ναι θα τελειώσει. Ο διοικητής σκύλιαζε χειρότερα. «Να βρείτε άλλου είδους αέριο -φώναζε- κι όσο για καύσιμα υπάρχουν βουνά από ξύλα. Εγώ δε θέλω να στερήσω τα καύσιμα από τη γερμανίδα νοικοκυρά ούτε το πετρέλαιο απ' την πολεμική μας βιομηχανία. Αλλά δεν μπορώ να παραδεχτώ ότι είμαστε ανίκανοι να κάνουμε σωστά τη δουλειά μας».

Ο υποδιοικητής επέμενε ν' αποφασιστεί η εκκαθάριση με τα πολυβόλα και οι νεκροί να θάβονται σε λάκκους που θα σκάβουν οι ίδιοι. «Γκάζι και πετρέλαιο -διαμαρτυρόταν- δεν έχω, ούτε τα μεταφορικά μέσα για να φέρω. Ενώ σφαίρες διαθέτω άφθονες».

Ο διοικητής έλεγε κοφτά πως αυτό αποκλείεται. «Δεν έχω καμιά τέτοια εντολή απ' το Βερολίνο».

Η κουβέντα γινόταν πλάι στους μελλοθάνατους που καρδοκούσαν ν' αρπάξουν τ' αποσίγαρα που έριχναν οι συνομιλητές. Ύστερα ο διοικητής σεργιάνιζε κατά μήκος του σωρού των νεκρών, που ήταν αραιασμένοι σε απανωτές στρώσεις όπως τα ξύλα στις ξυλαποθήκες. Κουνούσε στεναχωρημένος το κεφάλι του και φώναζε: «Θα είμαστε τυχεροί αν δεν φανεί κανένας Χίμμελρ από δω να δει το χάλι μας».

Στα μέσα του Απριλίου ήρθε, ως φαίνεται, η εντολή απ' το Βερολίνο. Στα δάσος, που με την άνοιξη οι βαλανιδιές, οι οξυές, οι καστανιές είχαν φουντώσει κι οι φτέρες ανέβηκαν ως τα γόνατα, οι μελλοθάνατοι ανοίγανε τους λάκκους τους, κατέβαιναν μέσα κι ένα πολυβόλο τους έριχνε όσο το δυνατόν λιγότερες σφαίρες. Μια άλλη εντολή απ' το Βερολίνο είχε συστήσει «αιματηρές οικονομίες στα πυρομαχικά».

Ωστόσο η εκκαθάριση ούτε και τώρα είχε «απόδοση». Οι Ες-Ες φεύγανε για το μέτωπο. Η φρουρά λιγότεψε. Μόλις που έφτανε να μας φυλάει. Τα εξωτερικά συνεργεία που δουλεύανε στο σιδηροδρομικό σταθμό, στο λιμάνι του ποταμού, στα χωράφια, πάψανε να βγαίνουνε.

Έτσι τέλειωσε ο Απριλίου. Κι ήρθε ο Μάης. Ο διοικητής είχε μέρες να φανεί. Ένας κρατούμενος τον είδε στο όνειρό του. «Ο διοικητής είχε γίνει ψάρι και κολυμπούσε στο παρακλάδι του Δούναβη που κυλούσε πίσω απ' το λατομείο».

Την πρώτη του Μάη τρεις νεαροί αξιωματικοί οπλισμένοι με αυτόματα φύγανε σα σίφουνας μ' ένα φολκς-βάγκεν, για να ξετρυπώσουν και να εκτελεστούν επί τόπου τον προϊστάμενο της Πολιτικής Διευθύνσεως. Ο στρουμ-φύσερ Σουλτς είχε φορέσει την τυρολέζικη κυνηγετική του φορεσιά και ώρα χαράματα καβάλησε μια μοτοσυκλέττα και χάθηκε. Οι τρεις που φύγανε για να τον βρουνε, χάθηκαν κι αυτοί.

Αυτές τις τελευταίες νύχτες οι λάμπεις είχαν έρθει πολύ κοντά μας. Σαν αστραπές από βροχή που έρχεται. Αρχίσαμε ν' ακούμε και τους βρόντους των κανονιών και να μετράμε την απόσταση.

Στις 2 του Μάη οι μάγειροι που πήγαιναν ξημερώματα

στην κουζίνα, είδαν στο δυτικό πύργο έναν αλλιώτικο φρουρό. Αλλιώτικος ήταν κι ο φρουρός στη σκοπιά του κλίβανου που ήταν η πιο κοντική. Και διακρίναμε καθαρά το ντουφέκι να τρέμει στα χέρια του. Η σκοπιά ήταν πίσω απ' το πυκνό ηλεκτροφόρο συρματοπλεγμα. Ωστόσο αυτός έτρεμε και τσίριζε να κάνουμε πέρα. Ήταν ηλικιωμένος, ντυμένος με καφετιά στολή και χωρίς μπότες. Μας είπε πως είναι της Πολιτοφυλακής. Πως οι Ες-Ες φύγανε τη νύχτα. Όλοι. Πήρε θάρρος, άφησε χάμω το ντουφέκι του, άνοιξε το σακκίδιό του, πήρε δυο μήλα και μας τα πέταξε. Μπλέξανε στο συρματοπλεγμα και μείνανε εκεί. Έκανε να μας πετάξει άλλα. Ποιός νοιαζότανε τώρα για μήλα.

Σύσσωμο το στρατόπεδο άρχισε να βουίζει και να σαλεύει. Οι παράγκες αδειάσανε, η πλατεία έπηξε. Αρχίσανε κι άλλοι φρουροί να ρίχνουν μήλα και φέτες κουραμάνα. Οι ανώτεροί τους ζήτησαν να μιλήσουν με μια δική μας επιτροπή. Και τα μεγάφωνα, που τόσο καιρό είχαν βουβαθεί, ξανακούστηκαν. Η φωνή του ομιλητή ήταν γλυκερή και τρεμουλιάρικη. Σαν τα γράμματα παλιού καλλιγράφου που τώρα το χέρι του τρέμει. Είπε πως αν δεν τους πειράξουμε ούτε κι εκείνοι θα μας πειράξουν. Εξήγησε πως αυτοί δεν είναι Ες-Ες ούτε Βέρμαχτ, είναι Πολιτοφύλακες. Όλοι τους απλοί άνθρωποι, επιστρατευμένοι, οικογενειάρχες. Η διαταγή που έχουν είναι να μη μας αφήσουν να ξεχουθούμε στη χώρα. Αυτό θα είναι επικίνδυνο και για μας. Πρέπει να κάνουμε υπομονή ώσπου να 'ρθούν οι συμμαχικές δυνάμεις.

**νέα
προοπτική**

Σάββατο 2 Απριλίου 2011
Τηλ. - FAX. 210 5241070
E-mail: eek@ath.forthnet.gr
Κωδικός 3768

Το ΕΕΚ στο Internet στη διεύθυνση: www.eek.gr

- ΓΕΡΜΑΝΙΑ -

Μεγάλη ήττα της Μέρκελ

Το πρώτο πολιτικό θύμα της πυρηνικής καταστροφής στην Ιαπωνία είναι το κόμμα της καγκελαρίου Μέρκελ στη... Γερμανία. Βεβαίως δεν είναι μόνο η ραδιενέργεια, αλλά και η οικονομική πολιτική της δεξιάς καγκελαρίου. Μια οικονομική πολιτική επαχθής για τα εργατικά στρώματα, που όμως δεν ικανοποιεί το κεφάλαιο που κατηγορεί την Μέρκελ ότι άγεται και φέρεται ανάλογα με τις... δημοσκοπήσεις.

Οι Πράσινοι, που εδώ και 30 χρόνια αντιτάσσονται στη χρήση πυρηνικής ενέργειας στην παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας είχαν τεράστια κέρδη, πετυχαίνοντας να έλθουν δεύτερο κόμμα με 24,4% στις περιφερειακές εκλογές στη Βάδη Βυρτεμβέργη. Ιστορική θεωρείται και η ήττα των Χριστιανοδημοκρατών που μετά από 58 χρόνια χάνουν την εξουσία. Και καθώς οι Πράσινοι με τους τρίτους Σοσιαλδημοκράτες έχουν απόλυτη πλειοψηφία ο Πράσινος Βίνφριντ Κρέτσμαν θα είναι ο πρώτος πρωθυπουργός στην ιστορία της Γερμανίας.

Σύμφωνα με τα τελικά αποτελέσματα, στη Βάδη Βυρτεμβέργη οι Χριστιανοδημοκράτες (CDU) απώλεσαν 5 ποσοστιαίες μονάδες και περιορίστηκαν στο 39%. Οι φιλελεύθεροι σύμμαχοί τους (FDP) έλαβαν μόλις 5,2%, χάνοντας τη μισή τους εκλογική δύναμη και μόλις κατάφεραν να εκπροσωπηθούν στην τοπική βουλή. Οι Σοσιαλδημοκράτες (SPD) περιορίστηκαν στο 23%, που είναι το χειρότερο εκλογικό τους αποτέλεσμα στη Βάδη Βυρτεμβέργη, αλλά συγκυβερνήσουν για πρώτη φορά στην ιστορία του κρατιδίου με τους Πράσινους.

Στην Ρηνανία Παλατινάτο οι Σοσιαλδημοκράτες απώλεσαν 10 ποσοστιαίες μονάδες (πήραν 35,7%). Η πλειοψηφία των ψηφών τους πήγε στο κόμμα των Πρασίνων που ξεπέρασαν το 15%. Τα δύο κόμματα θα συγκυβερνήσουν στο κρατίδιο.

Οι Χριστιανοδημοκράτες, είδαν το ποσοστό τους να αυξάνει κατά 2,5%, στο 35,3%. Αντίθετα, εδώ οι Φιλελεύθεροι γνώρισαν καταστροφή, και με το 3,9% που έλαβαν μένουν χωρίς κοινοβουλευτική εκπροσώπηση.

Και στα δύο ομόσπονδα κρατίδια το Κόμμα της Αριστεράς (Die Linke) δεν κατάφερε να εισέλθει στη βουλή.

Η κυβέρνηση της καγκελαρίου Μέρκελ χάνει την πλειοψηφία στο ομοσπονδιακό συμβούλιο (Bundesrat) και δεν μπορεί πλέον να περάσει σημαντικά νομοσχέδια χωρίς τη συναίνεση των Σοσιαλδημοκρατών και των Πρασίνων. Όμως, οι εκλογικές αναμετρήσεις ενδέχεται να σημάδουν την απαρχή πολιτικών εξελίξεων στη Γερμανία. Η εσωκομματική αμφισβήτηση της Μέρκελ αναμένεται να ενταθεί. Ακόμη χειρότερα, είναι τα πράγματα στις τάξεις των Φιλελευθέρων: τα αποτελέσματα δεν αποκλείεται να κρίνουν ακόμη και το μέλλον του νυν υπουργού Εξωτερικών Γκίντο Βέστερβελε στην ηγεσία του κόμματος.

Οι επιπτώσεις της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, διασταυρούμενες με μια μη αναμενόμενη πυρηνική καταστροφή προκαλεί έντονη πολιτική κρίση και αποσταθεροποιεί το πολιτικό σύστημα. Η εργατική τάξη πρέπει να βρει το δρόμο της μέσα από την ανεξάρτητη από τις γραφειοκρατίες δράση.

Η πρόσφατη Σύνοδος Κορυφής της Ε.Ε. στις Βρυξέλλες παρουσιάστηκε από την κυβέρνηση σαν μια συνάντηση που ανταποκρίθηκε σε ό,τι ζητούσε η κυβέρνηση Παπανδρέου σε αντίθεση με την απόρριψη των αιτημάτων της ιρλανδικής κυβέρνησης.

Η αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική.

Βασικό στοιχείο των αποφάσεων της Συνόδου είναι η οριστική δρομολόγηση του μόνιμου Μηχανισμού κρίσης, του περιβόητου ESM, ο οποίος θα λειτουργήσει από τα μέσα του 2013 δηλαδή σε δύο περίπου χρόνια από σήμερα. Ο Μηχανισμός αυτός και η απόφαση για την ενεργοποίησή του στην πραγματικότητα "νομιμοποιούν" για πρώτη φορά την δυνατότητα μιας χώρας μέλους της ευρωζώνης να χρεοκοπήσει.

Στον Μηχανισμό αυτό έχουν συμπεριληφθεί δύο διατάξεις. Η μία προβλέπει ότι τα ομόλογα που θα εκδίδουν οι προβληματικές χώρες θα πρέπει να περιλαμβάνουν μία ρήτρα, την αποκαλούμενη "ρήτρα συλλογικής δράσης", η οποία λέει ότι το ομόλογο αυτό περιέχει τον κίνδυνο να μη αποπληρωθεί στο 100% της αξίας του από την χώρα που το έχει εκδώσει, δηλαδή ο εκδότης του μπορεί να κηρύξει μερικό ή ολικό χρεοστάσιο "νομίμως". Αυτό σημαίνει ότι τα ομόλογα αυτά επειδή θα ενσωματώνουν "εννόμως" τον κίνδυνο θα πρέπει να δίνουν πολύ ψηλότερο επιτόκιο για να μπορέσουν να πουληθούν.

Το δεύτερο στοιχείο που περιλαμβάνει το νέος Μηχανισμός είναι η διαδικασία "ελεγχόμενης πτώχευσης", δηλαδή αν μία χώρα μέλος δεν μπορεί να πληρώσει τα χρωστούμενα απευθύνεται στον Μηχανισμό ο οποίος στην ουσία αναλαμβάνει την "εκκαθάρισή" της δανειζοντάς την με τα ελάχιστα αναγκαία και αναλαμβάνοντας αφ' ενός την αποπληρωμή οφειλών με ξεπούλημα της "περιουσίας" της κι επιβάλλοντας παράλληλα την οικονομική πολιτική που θα επιτρέπει την διαδικασία εκκαθάρισης!

Για την Ελλάδα, όπως και για την Ιρλανδία ή την Πορτογαλία, οι αποφάσεις αυτές σημαίνουν ότι οι αγοραστές κρατικών ομολόγων θα αρχίσουν από τώ-

Η αλήθεια για τις αποφάσεις της Συνόδου Κορυφής

ρα να απομακρύνονται από τα επικίνδυνα ομόλογα αφού νομικά προεξοφλείται ότι όλα τα ομόλογα και όχι μόνο αυτά που θα εκδοθούν μετά το 2013 με την "ρήτρα", θα έχουν την τύχη της μη αποπληρωμής τους. Το γεγονός αυτό είναι που προκάλεσε και την άμεση νέα υποβάθμιση από την S&P την περασμένη Δευτέρα και είναι πολύ πιθανό ότι θα ακολουθήσουν και άλλοι οίκοι αξιολόγησης.

Με τους όρους αυτούς είναι πλέον αδύνατο για οποιαδήποτε χώρα όπως η Ελλάδα να μπορέσει να πουλήσει στις αγορές κεφαλαίου κρατικά ομόλογα μέχρι το 2013, παρά το γεγονός ότι ήδη από το 2012 το ελληνικό δημόσιο πρέπει να βρει περισσότερα από 20 δισ. ευρώ από τις αγορές για να καλύψει τις πληρωμές τόκων και χρεολυσίων! Το "κενό" αυτό η ελληνική Κυβέρνηση προσδοκά να το καλύψει με δάνειο από το Ταμείο διάσωσης, το EFSF, αλλά και αυτό έχει απομείνει να διευκρινιστεί στο μέλλον.

Το αδιέξοδο αυτό είναι που δρομολογεί πλέον την διαδικασία αναδιάρθρωσης του χρέους από τώρα μέχρι και το 2013, δηλαδή πολύ πριν μπει σε λειτουργία ο μόνιμος Μηχανισμός.

Όσο δε για την μείωση του επιτοκίου κατά μία μονάδα και την επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής των 80 δισ. ευρώ από την Ε.Ε., η τελευταία Σύνοδος Κορυφής τα έχει μεν εγκρίνει αλλά τα συνδέει με τη λειτουργία του προσωρινού Ταμείου (EFSF). Για το οποίο όμως δεν υπήρξε συμφωνία στη Σύνοδο και αφέθηκε να αποφασισθεί μέχρι τον Ιούνιο για το ποιός και πώς θα βάλει τα παραπάνω λεφτά

που απαιτούνται και μάλιστα σε συνθήκες πολύ μεγαλύτερης εσωτερικής πολιτικής κρίσης σε όλες τις χώρες από τις οποίες θα εξαρτηθεί η ενίσχυση του Ταμείου, δηλαδή την Γερμανία (απώλεια εκλογών στην Βάδη Βυρτεμβέργη), την Γαλλία (αμφισβήτηση υποψηφιότητας Σαρκοζί), Φιλανδία (αναμενόμενη η απώλεια πλειοψηφίας στις εκλογές του Απριλίου), κ.α.

Με άλλα λόγια και τα δύο σκέλη των αποφάσεων της συνόδου ανατρέπουν ή στην καλύτερη περίπτωση αφήνουν για το μέλλον τις κρίσιμες αποφάσεις που συνδέονται είτε με την κάλυψη έναντι του κινδύνου χρεοκοπίας είτε με την προσωρινή διευκόλυνση από το Ταμείο (EFSF).

Γ. Α.

παρασκευή 8/4
ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ:
 Τα θρόνα σουλάι μας ανέλαβε. Ο ρόλος της κοινωνίας καθίσταται για την οικονομική κρίση

Κλωνιάκης Μάρκος
 Κρεασιδής Γιώργος
 Αλεξόπουλος Τάκης

συναίτιο
**IRON FIST
 RADIO SOL**

σταθμός
**ΔΡΟΓΩΣΗΣ
 CABARET BALKAN**

σάββατο 9/4
ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ
 στον κρατικό χώρο ως πρόταση στην κοινοβουλευτική κρίση

Νασίμ Αλάτρας
 Παυλόπουλος Γιώργος
 Δαφνής Γρηγόρης

συναίτιο
**The Swing Shoes
 & SUGAHSPANK
 YIANNEIS**